

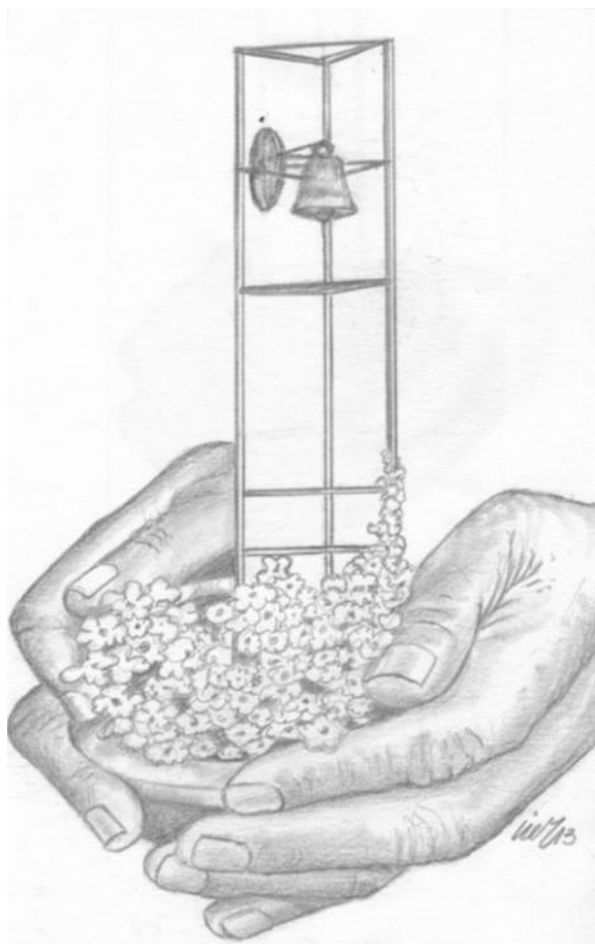

Gereformeerde Kerk 1888

PROFIEL

Protestantse Gemeente 2013

De kerk zijn wij ...

*Speciale uitgave van Profiel ter gelegenheid van
125 jaar geloofsgemeenschap
Lux Mundi, 2014*

De kerk zijn wij ...

125 jaar kerk. Dat is zeker een reden om ook een bijzondere versie van Profiel uit te brengen. 125 jaar kerk. De kerk: wat is dat eigenlijk? Een gebouw, een organisatie? Uit deze Profiel moge blijken dat wij met elkaar de kerk zijn. Dat wij elkaar mogen vasthouden, staande en zittende in een kring, om een Licht van Liefde. Lux Mundi.

Deze Profiel begint met een korte historische schets van onze geloofsge-meenschap. Vervolgens kunnen we lezen en zien hoe we het samen kerk zijn vroeger en nu beleefden en beleven. Mooie, ontroerende en leuke verhalen van kerkgangers van alle leeftijden. Afgewisseld met verschillen-de illustraties. Misschien staat uw beleving er al bij, misschien ook nog niet. Heeft u of heb jij ook zo'n verhaal? Schrijf het op en stuur het ons. In de Profiel 'en van 2014 willen we graag alle verhalen opnemen.

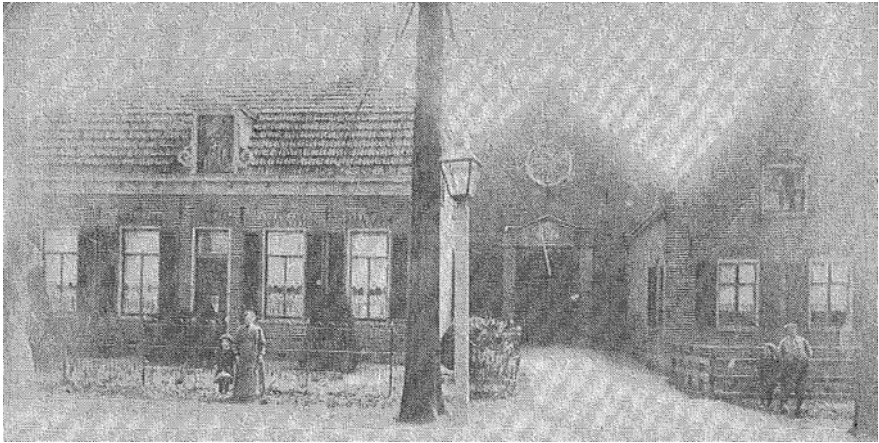
Dank aan allen die nu al een bijdrage leverden. De kerk zijn wij ...

Namens de gelegenheidsredactie van deze jubileum Profiel,

januari 2014

Hans Godthelp

125 jaar: Vieren en terugzien.

Gereformeerde Kerk 1888

Protestantse Gemeente 2013

De Gereformeerde Kerk in Lexmond bestond 26 december 125 jaar. Dat is iets om te vieren en ook even terug te zien. Het begin ligt ver achter ons en er is niemand meer die dat meemaakte en uit de eerste hand erover kan vertellen. Want waarom werd een nieuwe kerk gesticht? Vast niet om iets nieuws te proberen. Het was het eindpunt van een lang proces dat al begon in het begin van de 19^e eeuw. Onder invloed van de Franse Revolutie veranderde er veel in de samenleving en dat ging ook de kerk niet voorbij. In die tijd ontwikkelde zich in de Ned. Herv. Kerk een gematigd vrijzinnig protestantisme. Het was minder streng dan de oorspronkelijke leer van Calvijn. In de moderne optiek was men niet meer van nature slecht. Met de juiste opvoeding groeide je wel uit tot een moreel wezen en werd je een deugdzaam burger. Maar er was ook een orthodoxe stroming die vasthield aan de leer van Calvijn. Zij twijfelden niet aan het feit dat Jezus de Zoon van God was. De bijbel was de handleiding voor hun dagelijks leven. Het kerkbestuur van de Nederlandse Hervormde Kerk voerde een vrijzinnig beleid en dat gaf conflicten met de orthodoxe stroming. In 1834 scheidde een groot aantal gemeenten zich af van de Nederlands Hervormde Kerk. Die beweging werd de Afscheiding genoemd.

Enkele decennia later nam de onrust weer toe en in de 80'er jaren leidde dat onder leiding van Abraham Kuyper tot een hoogtepunt. De jonge ds. Kuyper die niet tot de orthodoxe stroming behoorde, trof in Beesd zijn eerste gemeente, gelovigen aan die de orthodoxe leer waren toegedaan en zijn predikantschap daar gaf de doorslag voor de keuze van zijn orthodoxe geloofsbeleving en daarmee was zijn missie geboren. Abraham Kuyper wilde de Nederlandse Hervormde Kerk van binnen uit reformeren (veranderen) in orthodox-gereformeerde zin, wat niet gelukte. Die doelstelling leidde tenslotte tot de Doleantie (doleren = klagen, uit Latijn) Vanaf 1886 ontstonden in veel plaatsen, zgn. dolerende (over de toestand klagende) kerken die zich schaarden in een nieuw kerkverband: De Nederduits Geref. Kerk. In 1892 verenigden zij zich met de kerken van de Afscheiding, waarna zij zich noemden De Gereformeerde Kerken in Nederland. Drie Afscheiden kerken gingen niet mee, o.a. Noordeloos,

20 Decemb.
1880.

Vergadering van den Kerkeraad op
vrijdagavond den 20 Decem. 1880.

De vergadering wordt door de Praed.
met gebed geopend.

Aan de orde wordt gesteld de bespreking over
het onderwijs dat behoort gegeven te worden
aan de jeugd welk of die Doogenblichgeen
Catechetisch onderwijs en de te nemen maatregelen
Wordt besloten om den volgende Zondag 21
namiddags de gelegenheid te geven in het
locaal te behandelen van het houden van godsdienst
oefeningen, voor kinderen van 6 tot 12 jaren.
Tot het ontwerpen van bybels. onderwijs en voor
jonge lingen en jonge dochters op een dag in de
week Catechiesatie te houden, op de daarvoor te
bepalen uren.

Vervolgens worden de reeds in laatste
geldende van de armen, tot een bedrag van 25,26
per hond gesteld aan den dienaar Frans Cornelis
Niets meer te behandelen zijnde is door den
Scriba met dankzegging geëindigd

Op Kerkeraad voorzind
A. Nesborthone Presis
W. Scherpenseel Scriba

De eerste notulen

waaruit de Christelijk Gereformeerde Kerken zijn ontstaan.

Ook in Lexmond waren er mensen die de plaatselijke Nederlandse Hervormde Kerk wilden reformeren, m.n. ouderling Willem Scherpenzeel. Hij brengt steeds dat onderwerp ter tafel. Maar wat hier ter plaatse verandering behoefde, wordt niet met name genoemd, evenmin iets over de standpunten van de overige kerkenraadsleden. De notulen vermelden enkel dat erover gesproken is. Wel wordt duidelijk dat br. Scherpenzeel niet of nauwelijks gehoor vindt. Op 24 juli 1887 behandelt de kerkenraad een brief van Aart Westerhout, Peter van Zessen en Aart Rietveld om de reformatie der kerk ter hand te nemen. De brief wordt terzijde gelegd evenals een schrijven van Willem Scherpenzeel met dezelfde strekking, in oktober van dat jaar. Daarna ontstaat een kleine dolerende kerk in Lexmond. De eerste dienst werd gehouden op donderdag 12 juli 1888 ten huize van Joh. Ipenburg (boerderij naast de Laakse Hof aan de dorpskant) en op 5 december preekte ds. Van Lummel uit Waarder hier en werd er na de dienst een vergadering belegd van mannelijke lidmaten. Er bleven zeven stemgerechtigden zitten en enkele doopleden, waaruit Willem Scherpenzeel en Aart Westerhout tot ouderling gekozen werden en Teunis Versluis tot diaken. Zij zijn op 26 december 1888 in het ambt bevestigd waarmee de institutie van de Nederduits Gereformeerde Kerk in Lexmond een feit was. Onder deze kerk ressorteren ook Hei-en Boeicop en enkele gezinnen uit Ameide. Tot 1928 bleef Ameide behoren tot de Lexmondse kerk. Toen is daar een zelfstandige gemeente gekomen en ten gevolge daarvan daalde het aantal leden van 306 naar 220.

De eerste jaren zijn de diensten gehouden in het huis waar nu de fam. van Buuren woont, Driemolensweg 3. Het voorhuis werd gehuurd voor 50 gulden per jaar en Aart Westerhout haalde 80 stoelen uit Culemborg en begon met zondags een preek te lezen. Op de eerste zondag dat men vergaderde waren slechts 13 mensen aanwezig, maar langzaam nam dat aantal toe. Tot Pasen 1894 kerkte men daar, maar in de nacht van de 1ste op 2de paasdag verwoestte een felle brand de boerderij. De koperen centen in het zendingsbusje waren door de hitte aan elkaar gesmolten. Maar aan het einde van dat jaar kon een nieuw eigen kerkgebouw in gebruik genomen worden dat tegenover de boerderij verrezen was. Het was gebouwd op grond van Arie den Hartogh, die grond en kerkgebouw schonk. Voor de inboedel moest de gemeente zelf zorg dragen. De eerste diensten waren veelal leesdiensten, want predikanten waren nog schaars. Wel kwamen zogenaamde oefenaars preken. Dat zijn mannen die enigszins theo-

logisch geschoold waren en dan een stichtelijk woord mochten spreken. Oefenaar Corn. de Kruijk uit Ameide was hier geen onbekende. In 1905 begon men met de bouw van een pastorie en kosterswoning en in 1909 deed ds. Steinhart hier intrede als onze eerste predikant. In deze 125 jaar dienden 14 predikanten de gemeente. Bij elkaar zijn dat 77 jaren geweest en waren we dus 48 jaren vacant.

Hoe die eerste jaren de muzikale begeleiding was, weten we niet precies. Het zal waarschijnlijk een harmonium geweest zijn, want in 1919 wordt pas een kerkorgel aangeschaft. In elk geval wordt in 1905 Hendrik Frans den Hartogh al bedankt voor zijn diensten als organist en hij beveelt zijn stagiair Roelof van Mazijk aan als vaste organist te benoemen. Roelof had al 2 jaar les gehad van Jacob Hamerling (die jarenlang in de Ned. Herv. kerk van Hei-en Boeicop speelde) en de kerkenraad had daar 25 gulden voor uitgetrokken. Vader Jan van Mazijk beloofde dat, indien de Heere het leven van zijn zoon spaarde, hij 3 jaar voor niets zou spelen. En inderdaad is Roelof van Mazijk aangenomen in 1905 en heeft na ruim 40 jaar trouwe dienst in 1948 afscheid van het orgel genomen. Zes jaar later (nov. 1954) kwam zijn schoonzoon Peet de With achter het orgel en evenaarde de 40 jaren van zijn schoonvader. Bijzonder daarbij is dat Peet samen met zijn zoon Roel jarenlang het orgel deelde, want Roel was nog maar 12 jaar oud toen het begeleiden van de samenzang al aan hem toevertrouwd werd. Ook Roel kan reeds op een lang dienstverband bogen en is nog bijna elke zondagmorgen achter het orgel te vinden, waar hij ons op toonhoogte houdt tijdens het zingen. Bovendien kunnen wij genieten van zijn improvisaties. Zo is de begeleiding van de samenzang al een eeuw lang in dezelfde familie geweest! Als vaste organist zijn er korte tijd nog enkelen geweest, en naast Roel spelen nu ook Patty de With en Ri-

nus Langerak als vaste organisten.

Ook kosters zijn blijvers. In de eerste helft van de vorige eeuw was Gerrigje de Zeeuw kosteres, samen met haar 1ste man, later met haar 2de man en tenslotte met haar zoon Lot, die een verstandelijke beperking had. Zij zorgde dat in de winter de grote zwarte kachel voor in de kerk en de kachel in de consistorie roodgloeiend stonden. Bovendien waren de stoven in de banken van een vuurtje voorzien zodat de kerkgangers niet met koude voeten huiswaarts keerden. Bij doopdiensten werden de dopelingen bij Gerrigje in de bedstede gelegd, alvorens ze naar het doopvont werden gedragen. Na de doop keerden ze weer terug naar de beslotenheid van de warme bedstede. In 1950 stierf ze op zondag 10 dec. om 10 uur en voordat de kerk uitging werd haar overlijden bekend gemaakt, wat een golf van ontroering teweeg bracht. Het echtpaar Kloens volgde haar op. Hannes Kloens had een mooie stem en zong graag. Tijdens z'n werkzaamheden in de kerk hoorde je hem vaak zingen. Een lied dat hij graag zong, was "Ik heb de vaste grond gevonden, waarin mijn anker eeuwig hecht" en na zijn overlijden is het gezongen in de rouwdienst. Zijn vrouw Lena maakte de 25 jaren nog vol en bij haar afscheid kreeg ze een Koninklijke onderscheiding. We hebben in ruim 90 jaren maar vier echtparen als kosters gehad. Nu zijn bij toerbeurt gemeenteleden koster en de schoonmaak wordt ook door vrijwilligers gedaan.

In de jaren tot aan de 2e WO veranderde er, denk ik, niet zo veel. Het le-
dental schommelde rond de 300. De gezinnen waren kinderrijk en als kin-
deren trouwden, bleven ze ook vaak hier wonen, zodat in deze kleine ge-
meente nogal wat mensen op de één of andere manier aan elkaar ver-
want waren. De kerk had zich intussen wel "gesetteld". Echter, midden in
de 2e WO (1944) woedde een hevige strijd in de Geref. Kerken, die uitliep
op een scheuring en waaruit de Vrijgemaakt Geref. Kerk is voortgekomen.
Er was een conflict ontstaan over de interpretatie van artikel 34 van de
Nederlandse geloofsbelijdenis. Daarin gaat het over de doop. Hier ter
plaatse ging die strijd ook niet ongemerkt voorbij. Er zijn heel heftige dis-
cussies gevoerd en dat de gemeente bij elkaar gebleven is, werd aan de
wijze leiding van Ds. Coumou toegeschreven.

De zondagse diensten hadden een vast patroon. 's Morgens werd de Wet
voorgelezen en was de predikant vrij in zijn keuze van een tekst.
's Avonds las men de geloofsbelijdenis voor en was het een zogenaamde
leerdienst. Dan ging de preek over een gedeelte uit de Catechismus. Die
is onderverdeeld in 52 zondagen en chronologisch werd hij doorlopen,
beginnend met de "bekende" (alleen nog bij de ouderen?) vraag 1: "Wat
is uw enige troost beide in leven en sterven?" en waren alle zondagen
aan bod geweest, begon de cyclus opnieuw. De zitplaatsen waren niet

vrij. Ieder had een “gereserveerde plaats”. Gezinnen konden dan ook altijd bij elkaar zitten. Als er mensen van elders kwamen, moesten ze wachten tot twee minuten voor aanvang van de dienst het “rode” lampje aan de preekstoel “groen licht” gaf. Dan waren de plaatsen vrij. In het najaar begonnen de huisbezoeken. De dominee met een ouderling of twee ouderlingen gingen samen op pad. De namen van de te bezoeken gemeenteleden werden zondags bij de afkondigingen bekend gemaakt. Soms werden wel drie bezoeken per avond gedaan.

Gastpredikanten die niet uit de buurt kwamen, logeerden het hele weekend. Reizen op de dag des Heeren werd zo veel mogelijk vermeden en bovendien, met openbaar vervoer om half tien hier op de preekstoel staan, viel ook niet mee. Gemeenteleden verleenden onderdak en dat waren meestal dezelfde mensen. Om er een paar te noemen: Mientje Schep, Roel en Heiltje van Mazijk, Hannes en Lena Kloens en Harmen en Pietje de With. Bij die laatste twee gezinnen logeerde meerdere malen de legendarische ds. Zelle die hier al eind jaren 50 kwam preken. De kerk zat dan tjokvol, met stoelen in de paden. Ds. Zelle sprak vol vuur en met passie, waarbij hij zijn stem niet spaarde en als hij zong hoorde je hem boven de gemeentezang uit. In z'n preken gebruikte hij toen al, wat wij nu “one-liners” noemen. Om er één te noemen: ‘Jan Publiek heeft altijd kritiek en Jan Kritiek heeft altijd publiek!’

In de vijftigerjaren sluipen van lieverlee de veranderingen binnen. Het begint met een nieuwe Bijbelvertaling en ritmisch zingen i.p.v. op hele noten. De overgang ging geleidelijk. Alleen de psalmen waar een R achter stond op het psalmbord mochten dan ritmisch gezongen worden. Ook kwamen de gezangen binnen, eerst mondjesmaat vanzelf. De enige gezangen die altijd al achter de psalmen stonden -13 stuks- werden uitgebreid naar 29 en enige tijd later naar 59, die werden nog weer aangevuld tot 119 gezangen. De rust kwam in 1973 toen het Liedboek uitkwam met 492 liederen. Ondertussen was ook de nieuwe psalmberijming in gebruik genomen en de formulieren werden wat eigentijdser van taal en inhoud. In het huwelijksformulier bijvoorbeeld vond je niet meer dat God de man gezet heeft tot een hoofd der vrouw. Inmiddels is de Bijbelvertaling van 1954 al weer vervangen en hebben we nu een Liedboek met 1016 liederen (waaronder de psalmen) en leren we, net als bij het vorige liedboek, de nieuwe liederen aan met een gelegenheidskoortje.

Het verenigingsleven bloeide. Er was veel aan gelegen de gemeente toe te rusten en kader te geven. Zo had je de mannenvereniging (naam? er zijn geen notulen in het archief) en de vrouwenvereniging Ora et Labora, die beide alweer jaren tot het verleden behoren. Er was een kleine meisjesvereniging “Lenteleven” en een knapenvereniging “Samuël” (voor 12 tot 16 jarigen) waar al verwacht werd dat je een “onderwerp” maakte

(stukje schrijven over een Bijbelverhaal). Er was een jongelingsvereniging "Waakt en Bidt", en een meisjesvereniging "Persis" die in 1958 samen gingen als Geref. Jeugd Vereniging "Eén naam is onze Hope" en uitwisselingsweekenden organiseerde met GJV's uit andere plaatsen. De GJV was een ontmoetingsplaats voor de jeugd, waar ook wel verbintenissen voor het leven hun oorsprong vonden. Ze heeft bovendien de tand des tijds doorstaan want jongeren kunnen zich er nog bekwamen in het discussiëren over onderwerpen van kerk, staat en maatschappij, zoals men dat vroeger noemde, en heet nu GJV Lux Mundi. Ook zijn er nog clubs van nu 8 tot 15, maar van een onderwerp maken hebben ze geen weet meer. En vanaf 1973 waren we in het rijke bezit van een jeugdkoor dat het 25 jarig jubileum nog net beleefde en korte tijd nadien helaas niet

Kleine meisjesvereniging Lenteleven, anno 1953.

V.l.n.r.

Bovenste rij: Nel Stok, Neeltje Rietveld, Maagje Bos, Nel de Haan, Huibertje van Zessen, leidster Mientje Schep.

Middelste rij: Dicky van Zessen, Maagje den Hartogh, Adrie de Haan, Nel Wouda.

Onderste rij: Nien Stok, Gerda Alting, Dicky Bassa, Marry den Hartogh.

meer van zich liet horen.

Stemrechtgerechtigd waren enkel mannelijke lidmaten. Totdat in 1954 de kerkenraad met algemene stemmen besloot ook aan vrouwen stemrecht te verlenen. Dat bleef nog 22 jaren alleen bij stemrecht, want zolang moesten ze geduld oefenen voor er een plaats was in de bank van de kerkenraad. In 1976 schreef Pie Brouwer –van der Stouwe geschiedenis en werd onze eerste vrouwelijke diaken. Pas in 1984 volgde Truus Spek-van Eck als onze eerste ouderling.

De jaren tachtig stonden in het teken van de nieuw te bouwen kerk. Er ontstond een grote betrokkenheid bij het te verwezenlijken doel en dat schiep een band met elkaar. Acties werden gevoerd om daaraan bij te dragen, zoals bijv. snoepjes inpakken bij de Hoop in IJsselstein. Het was gezellig met elkaar, je sprak mensen die je anders alleen maar zag en je droeg je steentje bij. Op zondag 12 mei 1991 werd Lux Mundi feestelijk in gebruik genomen. Inmiddels hadden we 1 april 1990 onze eerste vrouwelijke predikant gekregen (ze was ook de eerste in de omgeving). Werd aanvankelijk hier en daar geopperd dat de gemeente nog niet toe was aan een vrouw als herder en leraar, hoorde je na de komst van ds. Stark daar al gauw niets meer over.

Het ledental schommelde tijden lang rond de ruim 300. Dat veranderde langzaam in de zeventiger jaren. In Lexmond werden nogal wat huizen gebouwd en dat trok bewoners van "buiten" aan waarvan er zich ook bij onze gemeente aansloten en hun gewoontes en soms een andere kijk op de dingen meebrachten. Onder de nieuwkomers bevonden zich ook mensen die Ned. Hervormd waren, maar niet tot de Geref. Bond behoorden. Al met al groeide de gemeente vanaf die jaren. In 1987 bijvoorbeeld telden we 430 leden, in 1999 waren er 544 en nu staat de teller op 669 waarvan de gemiddelde leeftijd nog geen 40 jaar is.

Door de jaren heen veranderde de samenleving en de kerk veranderde mee. In het oude kerkje in Lakerveld kende je elkaar allemaal, zat iedereen zondags op z'n vaste plaats en als je er dan eens niet was, bleef dat niet gauw onopgemerkt. De betrokkenheid op elkaar was groot, maar voor afwijkende opvattingen was weinig ruimte. Ook werd er goed op toegezien dat de schapjes bij de kudde bleven, uitstapjes naar andere kudden werd niet zo gewaardeerd. In onze tijd van individualisering en een bijna verdubbeling van het ledental is dat wel iets veranderd. Je kent niet iedereen meer die je in de kerk ziet, en uniform denken hoeft ook niet meer. We willen een open kerk zijn en dat met elkaar vorm en inhoud geven. Want de kerk dat zijn wij. Net zoals de mensen van vroeger dat waren en in hun tijd en op hun manier dat gestalte gaven.

In 2004 zijn de Nederlandse Hervormde Kerk (op een klein gedeelte na), de Gereformeerde Kerken en de Evangelisch Lutherse Kerk na een voorafgaand proces van 40 jaar gefuseerd en noemen zich nu de Protestantse Kerk in Nederland.

Wij heten inmiddels ook geen Gereformeerde Kerk meer, maar Protestantse Gemeente. Op 26 december was het 125 jaar geleden dat we uit de Nederlandse Hervormde Kerk gingen en nu zijn we verenigd binnen één kerkverband, maar wel gescheiden. Over 25 jaar...hoe zal het dan zijn?

Marry van Zessen

Lux Mundi

Illustratie van Dammes Ros

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Betty Spek – de Jong

125 Jaar op weg naar Gods toekomst

Hoewel ik niet in Lexmond geboren en getogen ben, kwam ik, doordat twee van mijn drie zussen met een Lexmonder trouwden, al op jonge leeftijd in het Lexmondse kerkje. Zo herinner ik me dominee Kats die veel indruk op mij maakte omdat hij maar één arm had en dominee van der Burgh, die consulent was in Meerkerk, waar ik catechisatie van kreeg. Inmiddels had ik Henk Ieren kennen en na ons trouwen kwamen wij in Lexmond wonen. Bij dominee Ausma hebben Henk en ik net na ons trouwen belijdenis gedaan. Het was ook in die tijd dat ik een soort haat - liefde verhouding met de kerk kreeg. Henk was wel heel veel nodig, zo in, en om, en bij de kerk, het was best lastig om daar een goede weg in te vinden. De balans tussen geloofsbeleving en handen- uit- de- mouwen- steken dreigde zoek te raken. Na twee jaar kreeg Henk (geen beroep) maar wel een baan in Coevorden aangeboden. Wij verhuisden en kwamen, drie kinderen rijker (heel rijk dus), in de tijd van Van der Kevie weer terug in Lexmond. En zo hebben wij ook dominee van den Berg, Stark en Oprel meegemaakt, daarna dominee Bolhuis, en nu dus dominee Jan Visser. Wij zijn veranderd, en de kerk is gelukkig ook veranderd. In gedachten ga ik terug in de tijd en denk ik aan de verhalen van mijn moeder en aan de Gereformeerde Kerk van ongeveer 90 jaar geleden. Wat ben ik dan blij dat de kerk met de tijd is meegegroeid. Mijn opa en oma (die ik overigens niet gekend heb) moesten trouwen zoals dat toen werd genoemd en in die tijd was dat een schande, die er bij de betrokken personen behoorlijk in hakte. Mijn moeder vertelde dat zij er altijd last van had dat zij het kind was dat toen geboren is. Beschadigd voor het leven? Ook weet ik dat stellen die moesten trouwen voorin de kerk schuldbelijdenis moesten doen en daar lang last van bleven houden. Wat ben ik blij met onze Protestantse Gemeente Lux Mundi, waar ik me veilig en thuis voel. Er is ruimte voor geloofsbeleving voor iedereen. We steken met elkaar de handen uit de mouwen en delen lief en leed. We reizen door de tijd en met vallen en opstaan gaan wij onze weg, de toekomst tegemoet.

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Diana Bührs

In 2009 hebben mijn oudste dochter en ik samen voor het eerst een bezoek gebracht aan Lux Mundi. Als gast mochten wij zien en horen hoe de dienst opgebouwd is, en of wij ons er thuis voelden. Onze keus voor Lux Mundi was mede, omdat er voor de kinderen een aparte dienst is. Mijn kinderen en ik voelden ons thuis in deze kerk. In 2010 zijn wij officieel ingeschreven. Zelf mag ik al 3 jaar een groep leiden tijdens de kindernevendienst. Het is leuk om te zien hoe kinderen reageren en meepraten, elk op hun eigen unieke manier. Door deze aparte dienst voor de kinderen wordt er op elk leeftijdsniveau een kerkbeleving meegegeven. Prachtig vind ik het moment van het licht dat meegenomen wordt door de kinderen naar hun eigen dienst, maar ook het moment waarop alle kinderen, ook de allerkleinsten, er zijn als wij de zegen mee mogen krijgen. In het jaar 2011/2012 heb ik deelgenomen in de gespreksgroep voor de belijdenisca-techisatie. Mede door deze gesprekken en mijn eigen geloofservaringen mocht ik in juni 2012 tijdens de Pinksterdienst mijn geloof belijden. Oktober 2013 mochten onze kinderen gedoopt worden. Samen met mijn man en kinderen hebben wij een prachtige dienst gehad en zullen hier nog vaak aan terugdenken. Dankbaar zijn wij dat dit ook mogelijk was in onze kerk.

Voor de toekomst wens ik dat er voor een ieder een plek is, een plek waar je je welkom voelt waar je je thuis voelt, voor jong en oud, maar waar bovenal God in ons midden is.

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Elke den Besten-Godthelp

Terugkijkend op de periode dat ik lid ben van de Gereformeerde Kerk (40 jaar van de 125 dus) denk ik aan generaties en aan liedjes.

Op de eerste adventszondag van dit jaar mocht ik samen met mama Joke en dochter Fleur de sterke vrouwen uit het voorgeslacht van Jezus verbeelden. Drie generaties vrouwen binnen Lux Mundi, en we zijn niet de enigen! Ik realiseer me hoe waardevol en bijzonder het is dat ik me thuis voel binnen een geloofsgemeenschap waar ook mijn ouders en kinderen zich veilig en geborgen weten. Hervormd gedoopt in Barendrecht kwam ik als baby van 3 maanden in Lexmond terecht. Na wat omzwervingen langs hervormd Lexmond en Vianen vonden mijn ouders een warme geloofsplek in de gereformeerde kerk van 'Lexmond en Hei-en Boeicop'.

Samen met mijn broers Arjen en Ties ging ik naar de kindernevendienst, in de 'bovenzaal', waar o.a. Marry de Wit en Klaas Bos diepe indruk maakten. De laatste vooral door zijn vertelling over Daniël in de leeuwenkuil, die als een soort feuilleton over het jaar heen werd uitgespreid. We wilden niks missen en we mochten in de vensterbanken zitten als hij er was! Prachtig.

Ik herinner me dat er, ook toen, al werd nagedacht over het betrekken van kinderen bij de eredienst. Dominee Van der Burgh, best een dreigende verschijning met grijs haar en zware zwart omrande bril, riep dan een 'kindernevendienstkind' de preekstoel op om te vertellen wat er besproken was. Traumatische ervaring kan ik je vertellen, respect voor al 'onze' Lux Mundi kinderen van tegenwoordig die gedichten lezen en dingen vertellen voor in de kerk alsof het niks is!

Ik ging naar catechesatie, bij 'Chelly en Elly' Spek, later Arie en Hanny van der Zouwen, en mijn latere schoonvader, Peet. Thuiscatechese, gezellig!

Er kwam een kinderkoor, als voorbereiding op Hét Lexmonds Jeugdkoor, ik kon niet wachten tot ik oud genoeg was om daar mee te mogen zingen. Koorweekenden met 'Ome Henk' de With en Roel en later Henny Korevaar. Ik ging naar de GJV waar we, behalve een hoop lol, ook pittige discussies hadden met een flinke groep tieners en jong volwassenen. Teun Jan en ik leerden elkaar in dit verband kennen. We gingen studeren, deden belijdenis en trouwden later bij ds. Ciska Stark.

We raakten, ook als volwassenen, meer en meer betrokken bij het kerkenwerk. Da's niet gek als het al zo deel uitmaakt van je leven door ouders en schoonouders die altijd actief en betrokken zijn binnen de kerk.

Wat is het bijzonder als er 5! kinderen aan je worden toevertrouwd en je hen binnen mag brengen in diezelfde geloofsgemeenschap. En dat ze ook als tieners graag meegaan naar de kerk 'als Jan preekt'. Met elkaar mogen meeleven, meedromen, troosten en tot steun zijn. Dat is wat ik voel binnen Lux Mundi. Gewoon, dat je er mag zijn en meeleven op je eigen manier, precies zoals je bent.

Kerk zijn is voor mij met elkaar zingen. De kracht van melodieën en teksten vind ik ontroerend. Bij alle fases in de tijd binnen Lux Mundi schiet me wel een lied te binnen. '*Hoger dan de blauwe luchten*' en '*Blij, blij, mijn hartje is zo blij...*' als kind. De geijkte klassiekers in de gereformeerde traditie, zoals '*Geest van hierboven*' en '*Here Jezus, om uw woord- zijn wij hier bijeen* gekomen' op de zondagmorgens in mijn jeugd. De klassiekers van het Jeugdkoor zoals het adventslied met de tekst uit Jesaja; '*Een volk op weg in het donker- aanschouwde een machtig licht*' in de kerstnachtdiensten en later '*Liefde is de bron, waaruit het Licht het lijden overwon...*'

wat het koor ook bij ons huwelijk zong. Het 'lied van ds. Elles. Oprel; *Aan onszelf teruggegeven, korte spanne uitgeheven boven lasten van het leven, zagen wij in een flits, het was maar even, hoe wij mogen zijn*'... rond de doopdiensten van onze kinderen en het vieren van het Avondmaal.

'*Licht dat ons aanstoot in de morgen*' en '*De steppe zal bloeien*' van Huub Oosterhuis bij paasvieringen en in periodes van rouw binnen onze gemeente als diegenen zingen voor hen die het op dat moment niet kunnen, en ook het '*Requiem van Fauré*' met het gelegenheidskoor.

In mijn kerk van de toekomst blijven we dát met elkaar doen, zingen. Om met elkaar te mogen meeleven, meedromen, troosten en tot steun zijn. Gewoon zoals je bent. En dat ál 'onze Lux Mundi –kinderen' dat dan ook mogen ervaren. Tot Zijn eer.

Illustratie van Nycke Kool

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Greetje Bos

Alles heeft zijn tijd

Vanaf mijn kleutertijd ga ik naar de kerk. Tijd genoeg voor een kind om alles eens te bekijken. Wij zaten vrij vooraan en dat was wel eens lastig, want je wilde weleens achterom kijken. Zoals naar Jasper Bos, later mijn zwager, die een paar banken schuin achter ons zat en heel goed zijn voorhoofd kon fronsen en zijn oren laten klapperen! We konden gewoon naar voren blijven kijken toen Henk de With op weg naar de ouderlingenbank, heel snel liep en de andere kerkenraadsleden hem bijna niet bij konden houden. Waarop mijn vader zei : "Henk de With heeft vandaag spelden in zijn broek".

Ik vond het heerlijk om tegen het bontje van mijn moeders jas te kruipen. Door de uitdrukking op haar gezicht zag ik wanneer de dominee iets aangrijpends zei of welk lied een gevoelige snaar raakte. Iets in mij zei, dat dát iets met je hart te maken had. Wat iets minder leuk was, was dat na de kerkdienst soms de gastpredikant mee naar ons huis ging, heel serieus kijkend, dat hing ervan af wie...en bleef tot de avonddienst.

Maar goed dat heeft geen blijvende schade aangericht.

Het kerkgebeuren woonde bij ons. De liefde voor de Vader in de hemel en voor de kerk was duidelijk merkbaar. Vele jaren kerkenraad, vele jaren preekvoorziening, vaak in de beroepingscommissie, meerdere dominees in de pastorie geïnstalleerd, en dan nog wat in het verborgene gebeurde. In die tijd was het de gewoonte dat gastpredikanten onder rembours kwamen preken.

Na afloop van de dienst toog mijn vader naar de consistorie waar hij het wel of niet verdiende geld in een envelop overhandigde aan de predikant. Ik weet niet of er een bonus uitbetaald werd...

Jaren later werd het tijd om zelf gehoor te geven aan de oproep ouderling te worden en er voor de gemeente te zijn. Met de aarzeling van Mozes ben ik eraan begonnen.

Dat was een bijzondere tijd om met geloofsgenoten te wandelen op rechte wegen en kromme paden, op hoge bergen en in diepe dalen. Gelukkig had de Geest tijd genoeg om nog wel eens aan te komen waaien !

Nu zit ik wat meer naar achteren in de kerk, ik zie de mensen van voorbij, van vandaag en wacht op die van morgen.

Alles heeft zijn tijd, schrijft Prediker:

" Wat is, was er reeds lang, en wat zijn zal, is reeds lang geweest; en God zoekt weer op, wat voorbijgegaan is".

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Joke Miltenburg-van Os.

Tja, je zult in de jaren 70 in Lexmond komen wonen. Vanuit Utrecht, en van “katholieke huize”, wat in Lexmond, naar later bleek, “rooms” heette. Het overkwam Jos en mij, toen wij een huis kochten in Lexmond, een ons onbekend plaatsje net over de brug. In het gezellige dorp, waar wij ons, wonend naast de familie de With al snel thuis voelden, staan 2 protestantse kerken. Het protestantisme was wat wij ervan opstaken op school, wat niet zo veel bleek in te houden. Al die stromingen werden ons later wat duidelijker, hoewel niet altijd de onderlinge verschillen. We wisten wel snel, dat er op zondag niet geklust werd en daar hielden we ons aan. Zondag was rustdag, verder leefden we ons eigen leven zonder de last van wat wel of niet gepast werd gevonden. Vanuit Lexmond probeerden wij een kerkelijk leven op te bouwen in Vianen, maar op zondag naar de kerk en elkaar in het dagelijks leven niet tegenkomen, bleek niets voor ons. We begonnen af en toe de gereformeerde kerk aan Lakerveld te bezoeken, mee met Dien en Peet de With, veilig boven op de bankjes bij het orgel. De soberheid van de kerk, veel gezang, wij kenden het allemaal niet. Maar fijn om te zien en te horen en (soms) mee te doen, was het wel. Na enkele verhuizingen (in de buurt!), een tijd waarin we contact met Lexmond bleven houden, zijn we terug op honk. Er wordt een nieuwe gereformeerde kerk gebouwd, we worden betrokken bij activiteiten en het voelt goed!! De stap van gastlid naar lid van de Gereformeerde Kerk van Lexmond is een logische stap. Niet iedereen in onze omgeving dacht er zo over. Maar voor ons is de kerk niet het hokje gereformeerd - r.k. - hervormd, of een van de vele andere hokjes die de mensheid in de loop der jaren heeft gecreëerd, maar een geloofsgemeenschap waar je je thuis voelt, ook al ben je het lang niet altijd eens met elkaar. Al die stromingen heb ik nooit helemaal begrepen, en ik denk dat ik dat ook eigenlijk niet wil. Opvallend is, dat in de loop der jaren teksten en rituelen uit mijn “vorige kerkleven” in de diensten in Lux Mundi terugkeren. Toetreding tot de PKN, open kerk zijn, aandacht voor elkaar, ieders manier van geloven en betrokken zijn bij onze kerkgemeenschap respecteren. Ook al zul je die niet altijd kunnen onderschrijven. Dit alles is volgens mij een goede manier van kerk-zijn. Ik voel me er in ieder geval thuis en hoop er nog lang te komen, samen met al die verschillende kerkgangers, wat mijn samen-kerk-zijn erg boeiend maakt !

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Margot den Hartogh, geboren van Eck

Belevingen in onze kerkelijke gemeente.

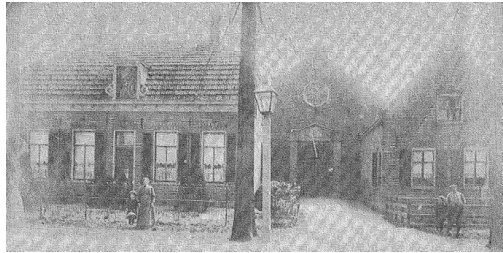
Denkend aan onze kerkgemeenschap in mijn jeugd komen er allerlei beelden bij mij boven. Van mijn doop in 1946 door ds. Coumou heb ik geen beeld; dat was mijn eerste gang naar de kerk. Enkele jaren later zat ik als kind wekelijks in de kleine Lakerveldse kerk. Iedere familie had zijn eigen plaats. Rondom mij zaten veel familieleden. Dat was vertrouwd! Op de rand van de kerkbank lag de uitgedoofde sigaar van mijn opa den Besten. Na de kerkdienst stak hij hem buiten weer aan. Ik keek omhoog naar de mooie rozetten in het plafond en als ik mij omdraaide zag en hoorde ik Roel van Mazijk of ome Anton den Besten op het orgel spelen. Ook als kind ging ik graag naar de kerk voor de muziek. Op kerstavond om tien uur zong Hosanna vierstemmig kerstliederen.

Ik was lid van de meisjesclub 'Lenteleven' en later van de GJV : 'Eén naam is onze hope'. Met elkaar bespraken we een onderwerp en werden er uitjes georganiseerd. Ook de catechisatie stond in de wintermaanden centraal; vragen uit 'De Heidelberger' werden uit het hoofd geleerd. In 1963 vertrok ik uit Lexmond en ging de belijdeniscatechisatie schriftelijk door. Mijn tekst uit Jesaja: "Ik heb je in mijn handpalmen gegraveerd", kreeg ik van ds. Van der Burgh mee voor mijn leven. We stonden voor in de kerk, compleet met mantelpak en dophoedje...

Ik zat graag naast mijn moeder, zij gaf haar spiritualiteit aan haar kinderen door. Mijn vader was van de bouwplannen en de verbouwingen in de jaren zestig. In 1987 heeft hij nog kunnen meedenken met de eerst plannen voor een nieuwe kerk. In 1968 ben ik in de kerk met Nicolt getrouwd door ds. Ausma.

Van 1963 tot 1987 woonde ik buiten Lexmond. Met mijn familie leefde ik mee met het wel en wee van de kerk. In die tijd veranderde er veel in het kerkelijk leven van Nederland en de kerk van Lexmond werd daarin meegevoerd. In 1987 zat ik weer in de kerk van mijn voorgeslacht en mijn jeugd. Er waren plannen voor de bouw van een nieuwe kerk. Dat gaf veel enthousiasme, bedrijvigheid en verbondenheid. Tot de dag van vandaag heb ik meegeleefd, gevierd, gedacht en gezongen in ons kerkgebouw en de geloofsgemeenschap van Lux Mundi. En zoals ds. Jan Visser onlangs preekte: "Soms loop ik vanaf de berg vol vreugde mee in de stoet van feestgangers, dan weer schoorvoetend in de rij van rouwenden over het leven of de dood". Steeds kunnen wij in die twee stoeten die elkaar ontmoeten het Licht van Christus zien. In Lux Mundi voel ik die verbondenheid met God en kan ik dat delen en vieren met de mensen die mij verge-

zellen.

De kerk zijn wij...

In gesprek met Mirije van Straaten - van Zessen

Een gesprek met Mirije over kerk-zijn, over het belang van samen gemeente zijn, over het jezelf kunnen zijn in de kerk waar je van jongs af aan in bent opgegroeid en gegroeid. Gegroeid ook in het geloof. "Mijn eerste herinnering aan de kerk was dat er geen crèche was maar dat ik wel met mijn vader of met mijn moeder naar de kerk liep om één van de twee op te halen. Dat was toen nog in de oude kerk. Tijdens de bouw van Lux Mundi weet ik nog dat mijn vader, met andere vaders van mijn vriendinnen, aan het klussen was in de kerk. Ook de club roept nog altijd leuke herinneringen op. Frans den Hartogh en Cees Six Dijkstra gaven leiding uit de losse pols. "Alles kon, er waren geen regels." Ook het jaarlijkse clubkamp was geweldig. "Van de kerkdiensten heb ik in mijn jeugd niet zoveel ervaren, het was erg ingewikkeld allemaal. Eigenlijk pas sinds m'n twintigste is alles op z'n plek gevallen en begrijp ik steeds meer wat er bedoeld wordt met alles wat er verteld wordt." Allerlei omstandigheden hebben daaraan meegewerkt. Vriendinnen op school, die ook naar de kerk gingen, de catechese met fijne mensen als Theo en Annet, Wilma en Peet, de GJV waar ze prachtige herinneringen aan overgehouden heeft. "Daar heb ik veel geleerd. Ik heb er geleerd te discussiëren, het is boeiend en inspirerend en gezellig met de andere GJV leden, de weekendjes weg en de uitwisselingen. Hoogtepunten in de kerk zijn voor mij ook nog steeds de dag waarop ik gedoopt ben en belijdenis deed en dat ik deze keuze zelf heb kunnen maken. Erg bijzonder. Op mijn twaalfde mocht ik kiezen of ik naar de kerk wilde gaan. Eigenlijk of ik wilde kiezen voor de wereld of voor de kerk. Ik heb voor de kerk gekozen. Bijzonder was ook het trouwen in de kerk. In een dienst die we helemaal zelf voorbereid hebben."

En tot slot de conclusie: Lux Mundi is een leuke, gezellige en inspirerende gemeente. "De kerk is voor mij nodig om te geloven, waarmee ik niet wil zeggen dat je zonder de kerk niet geloven kunt. Je doet er inspiratie op, in de ontmoeting met mensen, in de liederen. Het geloof is met mijn leven verbonden. Ik kijk met een positief gevoel naar de kerk, ook voor de toekomst."

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Toos Kool

125 jaar kerk zijn in onze gemeente. Het geeft een beetje een verscheurd gevoel. Want zijn we nu 125 jaar Gereformeerde Kerk? Nee inmiddels niet meer. 125 jaar Lux Mundi dan? Uiteraard ook niet. Ik persoonlijk heb zelfs niet mijn wortels in deze kerk. Die liggen ergens anders. In een nog veel oudere kerk, die er als zodanig ook niet meer is. Zo nadenkend vraag ik me dan ook af. Die kerk; wat is dat eigenlijk, en wat belangrijker is; wat betekent hij in mijn leven? En soms, als ik heel eerlijk ben denk ik: wat moet ik ermee? Ik weet en ervaar dat de kerk geen doel op zich is. De kerk is een middel om de weg naar God en naar de ander te vinden. Om God in de ander te ontmoeten. Toen wij al weer heel wat jaren geleden lid werden van de geloofsgemeenschap van Lux Mundi hebben we dat ervaren als een beetje 'hemel op aarde'. Inmiddels, na mensen, geliefden kwijt geraakt te zijn, ook in de kerk, sta ik weer met beide benen op de grond en weet ik dat kerk-zijn hier beneden, gewoon aards is. Mensen die proberen er in Gods naam het beste van te maken. Met alle vreugde die daaraan verbonden is maar ook met alle pijn die dat met zich mee kan brengen. En zo nu en dan een vleugje hemel. Dat ervaar ik dikwijls in het zingen, zeker nu uit het Nieuwe Liedboek met al die prachtige teksten; ik geniet ervan. Dat stukje hemel ervaar ik ook tijdens het stil gebed. Het moment, zoals één van onze vorige predikanten altijd zei: "dat je kunt zeggen, wat er ligt op de bodem van je hart". En dat met een muur van gebed rondom je, gebouwd door alle mensen die uitzeggen wat hun diepste behoefte, nood, vreugde en geluk is. In de geloofsgemeenschap ben je niet allemaal hetzelfde, denk je niet hetzelfde en geloof je niet op dezelfde manier. Laat dat ook de komende 125 jaar zo blijven. Ruimte om te zijn wie je bent. Maar ook ruimte om samen te vieren. Dat wat je gelooft. In taal en teken. In verbondenheid met elkaar, met God en de schepping. De Latijns Amerikaanse dichter Pablo Neruda dichtte de prachtige tekst, waar ik van harte mee instem:

*"Dan komt de dag
dat wij lucht en water
aarde en mens bevrijden.
Dan komt de dag
dat het zal zijn
alles, alles en voor allen."*

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Klaas van der Stouwe

Als gemeentelid van onze kerk wil ik graag aan het verzoek voldoen om een bijdrage te leveren voor de uitgave van Profiel. Opgevoed en opgegroeid in een degelijk gereformeerd gezin, waar 2x per zondag naar de kerk gaan normaal was, werd ik na de lagere school lid van de knapenvereniging en gingen we uiteraard naar de catechisatie waar we degelijk bijbelonderwijs kregen. Op 16 jarige leeftijd ging je naar de jongelingsvereniging, waar ik nogal eens met frisse tegenzin naar toe ging. Gelukkig gingen we na enkele jaren fuseren met de meisjesvereniging, wat ook op landelijk niveau gebeurde. Bij de plaatselijke fusie hebben o.a. C. Bassa en ik een warm aandeel gehad. In wat toen de GJV werd is mijn geloofsleven opgebloeid, niet alleen door de toenmalige predikant van onze kerk maar ook door de fijne geloofsgesprekken en allerlei activiteiten, ook in verenigingsverband, die we toen hadden. Op één van die avonden sloeg de vonk tussen Janny en mij over en zijn we na drie jaar getrouwd. Als getrouwd paar bedank je als lid van de GJV en begin je aan een huwelijkseven. De rust op kerkelijk terrein was van korte duur want na twee jaar kwam ik onverwachts in de kerkenraad, een feit dat zich meerdere malen herhaalde. Toen de plannen voor de bouw van een nieuwe kerk definitief werden, mochten we met een ploeg vrijwilligers ook onze bijdrage leveren. In het gemeentewerk wat ik mocht doen in al die jaren, wist ik mij gesteund door de Hemelse Vader. Die steun ervoer ik meerdere keren toen een groot verdriet in mijn leven kwam. In dat verdriet stonden niet alleen onze kinderen om mij heen, maar de hele gemeente met warmte en gebed. Dan ervaar je pas wat bijzonder het is om in een fijne kerkelijke gemeente als Lux Mundi te leven en je thuis te voelen. En vooral ook toen na enige tijd een lieve vrouw uit onze kerk, weer kleur en vreugde aan mijn leven geeft. We hopen ons nog vele jaren thuis te voelen in Lux Mundi.

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Ans Pos - 't Lam

Als kind ging ik met mijn ouders iedere zondag naar de kerk in Leerbroek. Het geloof was een heel belangrijk deel van mijn jeugd .

Helaas was het ook vaak een benauwend gevoel, veel moest en weinig mocht. Jaren later durfde ik zondags haast niet met de auto weg, want als er dan iets zou gebeuren, was dat mijn eigen schuld.

17 jaar geleden kwam ik na een ernstige ziekte een keer in Lux Mundi en na afloop van de dienst werd mij gelijk gevraagd of ik mee koffie dronk. Het was alsof ik in een warm bad kwam, waar ik mezelf mocht zijn. Niet dat dat in dat kopje koffie zat, maar de belangstelling deed zoveel goeds. Ook mocht ik weer geloven in een liefhebbende God en dat ik er mocht zijn zoals ik ben.

Dat het niet in de kleren zit die we dragen. Het was en is een bevrijding voor mij en voor mijn gezin. Ik ben zelfs 8 jaar wijkouderling geweest (stel je voor, ik als vrouw) en heb dat als een heel bijzondere tijd ervaren. Natuurlijk zijn er in al die jaren ook wel verdrietige dingen geweest binnen de geloofsgemeenschap van Lux Mundi. Maar we bleven als één gemeente bij elkaar. Dat is kerk zijn zoals het hoort.

Ik kijk ook met een warm gevoel terug op de periode dat ik met nog zoveel anderen in de beroepingscommissie heb gezeten.

Van Groningen naar Zeeland, koffie mee voor onderweg. De verslagen lezen tijdens vakantie in een internetcafé in Italië en daarop antwoord geven. Ik hoop dat er nog veel mensen zijn die deze zelfde warmte in onze gemeente zullen ervaren.

Wat ik ook zo mooi vind, is dat er zoveel mensen werkzaam zijn in de kerk op wat voor manier dan ook. In commissies, in de kerkenraad, als schoonmaker, koster of gastvrouw, etc.

Ik hoop ook dat de jeugd er hun plekje kan vinden.

Dat wij als ouderen ook hen het gevoel kunnen geven dat zij er mogen zijn en zichzelf mogen ontplooien. Dat wij ook hen erbij blijven betrekken. 125 jaar Lux Mundi is iets om te vieren.

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Irene Hardenbol-Visser

27 jaar maken Nico en ik al deel uit van deze Kerk, vanaf de tijd dat we vanuit Goudriaan in Lexmond kwamen wonen. We kwamen vanuit de kerk in Noordeloos (die in die tijd best een beetje anders was), maar vonden het belangrijk om in onze nieuwe woonomgeving naar de kerk te gaan. Gelukkig voelden we ons snel thuis, vooral ook door zelf mee te doen! Ik begon met de kindernevendienst die in de ruimte boven de consistorie en in de consistorie zelf werd gehouden in de kerk in Lakerveld. Een crèche-ruimte was er niet; want, zo verzekerde men ons, daar was ook geen vraag naar. In gesprekken met andere jonge ouderstellen kregen wij een ander beeld en toen een jaartje later onze Annelies geboren werd zijn we al snel met een paar andere ouders de crèche aan huis begonnen tijdens de kerkdiensten. Dat deden we om de beurt met Annemarie en Bert Golverdingen, Piet en Rieka Schep en nog een aantal anderen. Wel een gehaast en gevlieg vóór kerktijd, maar fijn dat je dan samen naar de kerk kon! In de nieuwe kerk aan de Zuidernes was gelukkig wel een crèche-ruimte, want we hadden de vraag zelf aangetoond! Allerlei werk met de kinderen heb ik, soms samen met Nico gedaan, zo gingen we heel wat jaren mee op jeugdkamp voor het zanggedeelte, daar hebben we goede herinneringen aan. Ook een hele leuke ervaring vond ik het geven van 'godsdiensles' op de openbare school; daar kon je een Bijbelverhaal vertellen en dan 'hingen de kinderen aan je lippen' want veel van die kinderen hadden die verhalen nog niet (zo vaak) gehoord. Toen ik de klas eens meenam naar onze kerk om die van binnen te laten zien vroeg één van de kinderen: "en wat is die grote witte kast?" wijzend op het orgel, iets wat voor ons zo vanzelfsprekend is. Ik heb het hem graag uitgelegd. Wat voor ons ook vanzelfsprekend is; om je te blijven inzetten voor deze gemeente, want ook voor de toekomst willen we graag open staan voor nieuwe mensen, groot en klein, jong en oud. Het is fijn om met ons gezin daar deel van uit te mogen maken!

Illustratie van Conny Rietveld

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Cees Spek

125 jaar. Het lijkt lang, maar in de geschiedenis van de wereld is het een zucht. Zo leerden wij vroeger in psalm 103: "Gelijk het gras is ons kortstondig leven".

Een geschiedenis. 125 jaar geleden, de grote staatskerk voorzag niet meer in de behoefte van een deel der kerkgangers. In diverse plaatsen gingen kleine groepen zelf aparte diensten houden. Zo ook in Lexmond en Hei-en-Boeicop.

Voorkamer. Men ging er van uit dat dit tijdelijk zou zijn en in de voorkamer van de boerderij van van Buuren, nu Driemolensweg 3, vond men een geschikte plaats.

Toch maar. Bij nader inzien zag men toch in dat het iets langer zou duren alvorens we weer één zouden zijn. Er werd in 1906 in Lakerveld, met medewerking van sponsoren, een nieuw kerkgebouw met pastorie en kosterswoning gebouwd. De Gereformeerde Kerk, die vanaf die tijd zou functioneren naast de Nederlandse Hervormde Kerk.

Persoonlijk. Mijn ouders, Aart Spek en Nel Stravers, zijn steeds meelevend lid geweest van deze kerk, dus ook hun 5 kinderen werden er bij betrokken. In 1942 werd ondergetekende Ce geboren en vrij snel, "zo haastig als dezelve hebben kon" door dominee Coumou gedoopt.

Ik heb meegekregen dat deze predikant zeer betrokken was en in de oorlog voor veel mensen tot morele en praktische steun is geweest.

Kerk en school. Ik groeide op met kerk, kerkgang, catechisatie, jeugdwerk, was kerkenraadslid en nauw verweven met de school waar ook veel tijd werd besteed aan godsdienstonderwijs, psalmen leren etc

Hoogtepunten. Regelmatig kwamen er bekende en beroemde gastpredikanten op zondag preken, denk aan ds. Meinen, ds. Zelle en ds. Sillevius Smit. Deze voorgangers logeerden dan het weekend bij een gemeentelid en de kerk zat "barstensvol". Voor ons als schoolkinderen echt hoogtepunten, het trapje naar de preekstoel zat vol en stoelen werden bijgezet.

Watersnood. 1 Februari 1953 trof ons de grote watersnood. 's Morgens om 9 uur stroomde de zomerkade in de uiterwaard over en rond 12 uur stond het water tot boven aan de dijk. Alarmerende berichten uit Zuidwest Nederland kwamen mondjesmaat binnen. Elektriciteit viel uit. De avondkerkdienst moest echter doorgaan, de oude olielampen werden van de

zolder gehaald, opgehangen en de dienst ging door!

1956 Het kerkgebouw in Lakerveld werd goed onderhanden genomen. Er werd zelfs een bijgebouw van 2 verdiepingen achter aangebouwd en er werden nieuwe banken etc. geplaatst. Tijdelijk werden de kerkelijke activiteiten in het verenigingsgebouw aan de Kortenhoeveneseweg gehouden.

In 1958 werd de verbouwde kerk in gebruik genomen. Het eerste huwelijk dat er werd gesloten op 23 december is in mijn geheugen gegrift; ik, 16 jaar, werd toen verliefd op Truus van Eck, 14 jaar. We trouwden in 1966 en kregen 4 kinderen.

Rond 1962, werd door een groep van 18 predikanten, Hervormd en Gereformeerd, een landelijk initiatief genomen om plaatselijk in gespreksgroepen weer te komen tot één kerk. Ook in Lexmond gingen wij van start, deze gesprekken hebben echter niet tot meer eenheid geleid, maar toch na ongeveer 40 jaar is de PKN gevormd waarin de beide kerken zijn samengegaan!

De kerk werd te klein. Regelmatig kwam het probleem aan de orde dat we te weinig vergaderruimte bij de kerk hadden. In een werkgroep, samen met Hervormde deelnemers hebben we gesproken over het bouwen van een gezamenlijk zalencomplex, dat was voordat de Voorhof werd gebouwd. Het zou gesitueerd worden tussen de Hervormde kerk en de Nieuwe rijksweg. Na diverse bijeenkomsten werd dit idealistisch plan in de doofpot gestopt.

De Voorhof werd later gebouwd en bij ons gingen de plannen door over verbouw of nieuwbouw. Uiteindelijk is besloten tot nieuwbouw van Lux Mundi aan de Zuidernes 45.

Goed besluit. Wij mogen ons gelukkig prijzen met ons kerkgebouw, de goede sfeer in onze geloofsgemeenschap en de betrokkenheid van vele mensen.

Laten wij proberen met elkaar een schuilplaats te blijven voor jong en oud.

De kerk zijn wij...

In gesprek met Mevrouw J.B. Slob - Schep

“Ik hou van een mooie preek, waar je heel de week aan kan blijven denken; daar heb je echt wat aan. Soms hoor je nog wel eens zo'n preek hoor, echt”. Een mooie preek.

Als je met mevr. Slob-Schep van Achthoven praat over de historie van de kerk dwalen de gedachten al gauw naar de tijd dat ze nog in Noordeloos woonde. Alle vijf de kinderen Teus, Goof, Marry, Adriaan en Joke werden er gedoopt. In 1968 verhuisde ze met haar man Aart en de kinders naar Lexmond, naar de boerderij op Achthoven, naast het huidige woonhuis. Om te boeren en om te kerken in de kerk in Lakerveld. Eerst lopend of met de fiets ter kerke. Later kochten de jongens een auto en gingen ze met de auto.

“Ik weet nog goed dat Marry werd gedoopt. De dominee kwam soms van ver. Uit Leeuwarden deze keer. Ds. Zelle... Ja DE ds. Zelle uit Leeuwarden. En dominees logeerden nogal eens bij de mensen thuis. Bij ons deze keer op de boerderij naast de pastorie in Noordeloos. Zaterdag 's avonds om kwart voor elf was tie er nog niet. Er werd gebeld. Floris Bos belde naar zijn broer Dirk Bos in Lexmond. Daar bleek hij aangeland na een lange reis. En vervolgens kwam hij op de fiets naar Noordeloos. Ja

Illustratie van Sytze den Besten

en dan op de zondagmorgen om 4 uur eerst melken... en dan naar de kerk. 't Was een mooie dienst. Marry is vernoemd naar mijn moeder en ze werd in de kerk gebracht door mijn zus Marry. Mooi. In de middag vertrok de dominee weer. Hij wilde graag wat boterhammen mee: ik snee een heel brood voor hem”.

De kinders groeiden op in Lexmond en deden mee met het jeugdwerk; de meiden gaven mee leiding bij de kindernevendienst. De jongens belhamelden op club en JV met Henk van Eck, Henk van Zessen en Roel de With (om maar enkele te noemen ... HG). “Hier op Achthoven achter ons huis werd in de tijd van ouderling Snippenberg met die jongens in de versierde schuur de startdag gevierd. Dat gaf in het dorp te veel kabaal. 't Was me een feest..” “Papa Aart was in die tijd diaken. Ouderling was lastig te combineren met het werk”

“In de kerk in Lakerveld zaten we altijd achter Jan en Janny Oosterling en de meiden. Ik mis Janny wel hoor. Een hele lieve vrouw. Gelukkig heb ik nog steeds contact met Jan en de kinderen. Samen met ds. Jan en Daphne ben ik naar Jan zijn verjaardag geweest. Ik wilde eerst niet mee, maar ik moest meerijden van ds. Jan. 't Was gezellig”.

Jo Slob is nu 87 jaar. Elke zondag probeert ze naar de kerk te komen.

“Wel lastig voor de mensen dat ik met de kerkauto gehaald moet worden, maar ja. Ik ga graag. Je hoort er de preek en je ontmoet er de mensen. Gezellig. Ja, van de week kon ik niet naar de kerk. Ik stootte mijn been tegen de kruiwagen bij het bladruimen in de tuin. Ik heb toen maar naar de TV dominee geluisterd en gekeken. De tekst was: “Mijn genade is U genoeg”. Prachtig. Kijk daar heb ik heel de week wat aan. Ik denk er elke dag aan. “Mijn genade is U genoeg”.

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Eip Aantjes

Als we gedenken en vieren dat een kerkgemeenschap 125 jaar bestaat, ontcom je er niet aan achterom te kijken en realiseer je je, dat je bijna de helft van die jaren al deel bent van die gemeenschap. In de consistorie hangen de portretten van de voorgangers van al die jaren. In het oude kerkje in Lakerveld kwamen zij eigenlijk meer tot hun recht, omdat de meesten van hen ook aan die plaats verbonden waren. Daar liggen ook mijn eerste herinneringen aan *'het deel zijn'* van die gemeenschap. Nou niet bepaald de mooiste herinneringen, afgaand op de vraag die ik als klein jongetje, tijdens een preek gesteld zou hebben aan mijn moeder: *“heeft die meneer geen mama die zegt dat hij nou eens z'n mond moet houden”*... Latere herinneringen zijn vooral uit de tijd van de catechisatie van met name ds. van der Kevie. Hij placht nogal eens (voor die tijd) gedurfde onderwerpen aan de kaak te stellen, en zo gebeurde het dat hij de

evolutieeler in relatie tot het scheppingsverhaal met ons besprak. Dit bleek de kerkenraad ter ore te zijn gekomen en toen ik in gezelschap van Dicky den Besten die zondag daarop de bloemen bij Thijmen van Zessen (ome Thijmen en tante Mar; niet van mij, maar van Dicky) mocht brengen, werden wij toch wel enigszins (eigenlijk: stevig!)aan de tand gevoeld over de catechisaties van de afgelopen weken...

De clubavonden waren wat dat betreft wat luchtiger. Iedere vrijdagavond (jongens)club, met als leiders Kees Maatkamp en Cees Spek (die van Truus) Hoewel het gedeelte voor de pauze ook serieus was met een onderwerp, bestond het gedeelte na de pauze uit ontspanning. We deden dan een quiz of spel. Maar als Cees (die van Truus) een goede bui had, dan ging hij wel eens met ons wandelen langs de Lek en legde hij bijvoorbeeld uit, dat de overvliegende vliegtuigen volgens vaste routes vlogen. Ik leefde nog in de veronderstelling dat er wel zo veel ruimte was daar boven dat het eigenlijk altijd wel goed ging en men op het laatste moment nog wel uit kon wijken. Het jaarlijks hoogtepunt van het clubseizoen was (en is volgens mij) nog steeds: clubkamp! Daar bleef het echter niet bij want in de zomer gingen we met een zware delegatie van de jongensclub 'op kamp': vakantie-reizen van de LCGJ (Landelijk Centrum Gereformeerd Jeugdwerk). Op de fiets naar Oisterwijk en Nieuw Millingen; de bagage werd door Henk Rietveld of Peet de With nagebracht. Mooie weken!

Het was ook de tijd van de ontluikende romantiek in het fietsenhok achter de kerk... De eerste zoen! Nee, namen noemen we niet, ze heeft nog zoveel familie in Lux Mundi zitten... Later de GJV tijd: uitwisselingsweekenden, maar ook altijd op zondagavond een onderwerp. Die moest je dan getweeën voorbereiden. Ik herinner me dat ik eens *het onderwerp* had met Jelly Tulner: "de bedreiging van het Marxisme voor het Christendom"... pfoe, wisten wij veel!

Met die degelijke ondergrond uit mijn jeugd was het natuurlijk niet zo heel moeilijk een Hervormd meisje (van Gereformeerde Grondslag; dat dan weer well!) aan de haak te slaan.

Belijdenis doen, trouwen, kinderen gekregen, laten dopen, deel uitmakend van die gemeenschap en eigenlijk kom je dan uit bij psalm 90:

Geslachten gaan, geslachten zullen komen:
wij zijn in uw ontferming opgenomen.
Wij mogen bouwen op de vaste grond
van uw beloften en van uw verbond.

Ieder geslacht vult dat 'bouwen' op zijn of haar wijze in: soms letterlijk, maar al 125 jaar levend vanuit die belofte en in die verbondenheid.

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Leen Quaak

In 1974 kwamen wij in de Berkenlaan in Lexmond wonen. Een hele nieuwe wijk met veelal jonge gezinnen van zowel uit Lexmond en zeg maar de rest van Nederland. Een heerlijk dorp om te wonen. We waren hervormd, en gingen dus eerst naar de N.H kerk alhier, maar al gauw bleek dat we daar niet echt goed 'pasten'.

Inmiddels waren de kinderen op het jeugdkoor van "H.de W." gegaan en ontmoetten daar ook hun vriendinnen en vriendjes en wij onze vrienden. Voor ons reden om terug te gaan naar de kerk waar Janna haar roots had liggen: de Gereformeerde Kerk. Daar voelden we ons al gauw thuis. We werden al snel gevolgd door een 4 of 5 tal andere N.-H. gezinnen. Het was in de jaren '80 dat ik gevraagd werd voorzitter te worden van de Commissie van Beheer.

Eenmaal voorzitter kwamen we in de commissie al snel tot de conclusie dat het kerkgebouw te klein werd voor de groeiende kerkgemeenschap en haar activiteiten.

Op een gegeven moment heb ik voorgesteld na te denken over nieuwbouw. We hebben toen een enquête gehouden en daaruit bleek dat een ruime meerderheid vóór was en de rest tegen of had geen mening. Toch bleef er gemurmureer onder de 'tegenstanders'. We hebben toen iedereen uitgenodigd op een gespreksavond en op een gemeentevond. En vervolgens nog een enquête gehouden in de gemeente. Na dit hoor en wederhoor heeft de kerkenraad en de Commissie van Beheer toen besloten door te gaan met onze plannen. Diverse commissies werden ingesteld en aan het werk gezet met als uiteindelijk resultaat het gebouw waarin wij nu met veel genoegen kerken.

We hadden toen in wijlen broeder Baan een zeer zuinige en actieve penningmeester, die de centjes goed kon binnen halen en...bewaren.

Wat moest er met het 'oude' orgel gebeuren – dit was inmiddels in de 'oude' kerk afgebroken - hij had de oplossing: plaatste een advertentie in een daartoe geëigende krant en werd al snel benaderd door iemand van een 'zeer behoudende groep' die een 'eigen' kerk was begonnen in Kockengen, B. had al een prijs in gedachten van fl. 5000,--, maar vroeg wat de man ervoor over had. Hij bood fl. 15.000,-- Nou daar nam B. graag genoegen mee. Hetzelfde gebeurde met de banken, die leverden ook nog eens fl.5.000,-- op. Snoepjes inpakken bij de Hoop in IJsselstein bracht in totaal fl. 100.000,-- op en B. maar glunderen!!!

Met genoegen kijk ik hier nog op terug.

De kerk zijn wij

In gesprek met Henk F. den Hartogh

Terugkijkend op het kerkelijk leven valt in huize Den Hartogh nogal eens de naam van ds. van der Burgh.

En dat is begrijpelijk. “Wij waren het eerste stel van wie het huwelijk door ds. van der Burgh werd bevestigd. Het was een mooie dienst. Op de zaterdagavond voorafgaand aan het huwelijk oefenden we het aantal passen tot de knielbank. Later doopte hij Gert, en weer veel later bevestigde hij Gert als predikant in Silvolde. Op zijn beurt mocht Gert ds. van der Burgh bevestigen in Asperen”. In de tussenliggende periode maakte ds. van der Burgh persoonlijk een heel moeilijke tijd mee, waardoor hij zelfs tijdelijk zijn ambt moest neerleggen. En altijd bleef er de band met huize Den Hartogh. “Een van de mooiste momenten uit mijn kerkenraadsperiode was de instemming die wij mochten geven voor de herintrede van ds. van der Burgh. We togen toen ook met zijn allen naar Hilversum om die dienst mee te maken. Ik weet het nog goed: het was op de autoloze zondag in 1973 en we huurden een busje bij Leen Stok. Onderweg werden we nog aangehouden ook”.

“In mijn jonge jaren maakte ik heel wat predikanten mee: Ds. Coumou, ds. Knauff, ds. Kats en toen dus Van der Burgh. Ds. Coumou trouwde in 1934 mijn ouders en bij ds. Knauff ging ik naar catechisatie. Je ging toen naar catechisatie en naar de knapenvereniging. Na de knapenvereniging volgden de JV en – als je ging trouwen - de mannenvereniging. Coumou preekte gewoon en was een bewogen pastor. Knauff was een bewogen spreker en een gewone pastor. In het vuur van zijn betoog sloeg hij een keer het glas water van de preekstoel. Die balans zie je bij veel predikanten: de een is een echte preker en de andere heeft meer gevoel voor pastoraat. Schapen met 5 poten zijn er niet zoveel. Na Knauff waren we 4 jaar vacant voordat ds. Kats aantrad. Die kwam enkele dagen voor de watersnoodramp van 1953. Bij ds. Kats deden Maagje en ik in april 1956 belijdenis. In november 1958 werd hij opgevolgd door ds. van der Burgh”.

Henk maakte verschillende kerkenraadsperiodes mee, eerst als diaken en later 2 maal als ouderling. We hebben het over de periode 1972 – 1988. Namen die hij zich herinnert in het verband van de kerkenraad zijn o.a. Dirk Bos, Arie Aantjes, Teunis den Besten, Aart Spek, Aart van Eck, en uit eerdere tijd: Piet de Ruijter, Arie Hartman, Bart Bikker.

“Ik heb goede herinneringen aan die tijd. ’t Was echt niet altijd makkelijk hoor. Al die predikanten hadden in de goede zin des woords ook zo hun eigen aardigheden. Dirk Bos zei wel eens: “Ik heb met veel predikanten omgegaan in mijn leven, maar heb nochtans het geloof behouden” en zo

was het”.

Later kwamen ds. Ausma, ds. van der Kevie en ds. van den Berg. “Met Van den Berg had ik nogal eens discussies: ik was het niet altijd eens met zijn theologische opvattingen. Ik doe niet moeilijk over liturgie of een nieuw liedboek, maar de bijbel blijf ik zien als Gods woord”.

Henk koestert de mooie herinneringen. “ Als je ouder wordt – ik ben nu 78 – ga je de dingen wel anders beleven; je beleeft het wat meer vanaf de zijlijn. Maar ik ga nog graag naar de kerk. Ik ga ook nogal eens naar de avonddienst. Jammer dat er dan niet meer mensen zijn. Ik voel me nog altijd thuis in de kerk”.

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Kylian Weijers en Tanja Kool

Bericht van de GJV

De GJV gaat inmiddels al meer dan 50 jaar mee. Vele van u zullen hier dus ook nog lid van zijn geweest en er leuke herinneringen aan hebben. Van al die jaren zijn vele foto's en spullen bewaard gebleven: foto's en cadeaus van uitwisselingen, weekenden en ProTO. Deze worden na de verbouwing van de GJV ruimte mooi en veilig in een “trofeeënkast” neergezet. De laatste jaren is de GJV niet meer zo'n grote groep maar wel een hechte groep. Die graag een spelletje met elkaar speelt en fanatiek elk jaar weer een team bij elkaar krijgt voor ProTO. Soms met wat minder personen, maar elk jaar gaan we de uitdaging van de 25 kilometer lange wandeltocht met de vele waterspellen en puzzels aan. Natuurlijk zouden we graag nog een keer een beker winnen. Net zoals onze voorgangers hebben gedaan.

Als begin of eind van het seizoen gaan we met elkaar een weekend weg. Een weekend vol met gezelligheid, winkelen, speurtochten en lekker eten.

De meeste zondagavonden zijn we vanaf 20.00 uur te vinden in de GJV/ CRASH ruimte. Nog even wachten en dan ziet deze ruimte er op en top uit! Word je voor 1 april 2014 al 15 dan mag je langskomen en neem gerust iemand mee!

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Rob van der Wal

125 jaar Gereformeerde/Protestantse Kerk in Lexmond en Hei- en Boei- cop, een hele tijd! Een periode waarvan ik slechts de laatste 25 jaar heb meegemaakt. Ik vraag me soms af hoe het in die eerste 100 jaar geweest is.

Mijn eerste kennismaking met de Gereformeerde kerk in Lexmond, was ruim 25 jaar geleden, toen ik pas verkering had met Jeannette. Het oude kerkje waarin, voor zover ik het kon zien, iedereen altijd op vaste plaatsen zat. Jeannette en ik zijn 24 jaar geleden in het oude kerkje getrouwd. Omdat de gemeente toen vacant was, zijn wij getrouwd door naamgenoot, ds. A.J. van der Wal, die destijds in Vianen predikant was.

De verhuizing naar Lux Mundi was een speciale gebeurtenis. Mooi om in het nieuwe kerkgebouw met elkaar vorm te geven aan onze geloofsgemeenschap. Een fijne plek om te vertoeven, om het geloof met elkaar te delen en om tot rust te komen. Een plek waar ik me samen met Jeannette en Niels, de afgelopen jaren steeds meer thuis ben gaan voelen. Bijzonder om hier met elkaar belangrijke gebeurtenissen te delen, om te gedenken en te vieren.

Lux Mundi, een plek waar jong en oud zich thuis mag voelen. Fijn om eerst in de jeugdraad en later als jeugdouderling op te trekken met de jongeren in de kerk. Natuurlijk tijdens de kampweekenden, maar bijvoorbeeld ook bij het organiseren van jeugddiensten en andere diensten.

Een bijzonder moment vond ik het twaalf en half jarig jubileum van Lux Mundi met de uitvoering van de musical Jacob. Wat was het leuk om hieraan mee te werken. Met een rol als Esau, waarin ik gelukkig niet hoefde te zingen, maar wel werd omgeven door Hethitische vrouwen. Zoveel gemeenteleden die enthousiast meewerkten aan de musical; Lux Mundi bruiste aan alle kanten. Wat een positieve energie!

Mooi dat er zoveel mensen actief zijn in en rondom Lux Mundi. Hoewel er veel verandert en iedereen het steeds drukker lijkt te hebben, zijn er gelukkig toch altijd gemeenteleden te vinden, die zich in willen zetten voor de kerk. Als we samen, jong en oud, vorm blijven geven aan onze geloofsgemeenschap, dan zal het vast goed komen in de komende 125 jaar!

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Peet den Besten

Kerk toen en nu

Wat ik me van vroeger herinner? De tijd van herinneren betreft de jaren vijftig en zestig. Het leven was overzichtelijk en begrensd en in zekere zin ook beveiligd en meer gesloten. Minder jachtig met meer geduld. Avondmaal vieren gebeurde aan tafel soms wel vier tafels.

De kerk had een grote plaats in het leven, de geloofswaarheden werden benoemd en stonden vast. Kerkdiensten en catechisaties hoorden er helemaal bij. Het was een tijd van economische laagconjunctuur vergeleken met nu, en minder beweging. Onze kerk was vaak lang vacant, dus ook toen was men aangewezen op gastpredikanten. Op een keer kwamen er hoorders uit Tiel bij ds. Kats. In de middag kwamen de hoorders voor een gesprek bij ons thuis, na het gesprek kalfde een koe waarbij de broeders uit Tiel kwamen kijken.

Ik heb goede herinneringen aan vroeger, ook toen werd de kerk beïnvloed door wat rondom gebeurde. Na de zestiger jaren veranderde de maatschappij. In de jaren zeventig en tachtig veranderde ook de kerk, er kwamen andere vragen b.v. over: oorlog en vrede, oecumene en er kwamen andere ideeën over liturgie en theologie. Het pogen om de geschiedenis van tweede wereldoorlog te verstaan kreeg invloed in het overdenken van levensvragen.

De toekomst:

De kerk heeft gedurende tweeduizend jaar een rijke traditie opgebouwd, door het Woord en de Geest ingegeven. Tot uitdrukking gebracht in: verkondiging, prachtige liederen, gedichten en muziek. Kerken maakten een programma voor: kerkdiensten, vieringen, diaconaat en pastoraat, Een kerk die vanuit haar goede traditie open is naar het heden, heeft toekomst. De kerk, ook onze kerk is niet perfect, lukt niet, het is ook vooral mensenwerk. Kerken verkondigen vergeving, en kunnen dat zelf niet missen.

Als ik terug kijk naar al die goede momenten in de kerk, bij geboorten, trouwen, doop en belijdenis. Met troost en bemoediging bij: overlijden, rouw en teleurstellingen die zich voor doen in het leven. met mooie diensten bij het bevestigen van predikanten, ambtsdragers, en kerkelijke feestdagen, is er veel waar ik dankbaar voor ben. Niet het sluitend maken van waarheden is maatgevend, maar het mee mogen maken door de tijd is rijk, anders gezegd, is genade.

De kerk zijn wij...

In gesprek met Henk de With

“Van oude berijming en hele noten naar Het nieuwe liedboek”

Een schrijver ben in niet, hoewel, vroeger schreef ik nogal eens een stukje in Profiel. Misschien heb je het wel “Opgemerkt” was getekend: GG. Grijsze Grutter....;t Begon voor Henk allemaal 80 jaar geleden: ‘Ik mocht met mijn moeder en tante mee naar de grote kerk voor een Kerstavond van de zondagsschool met muziek en zang. Er stond een grote kerstboom midden in de kerk, prachtig verlicht met echte kaarsen. Wim Schotman zong. Prachtig. Ik zie mijzelf nog zitten”.

Dat beeld van die verlichte kerk is altijd op Henks netvlies blijven staan. Een ‘verlichte’ kerk in de zin van Vernieuwend. Een kerk waar mensen graag komen, herkenning vinden en zich welkom voelen. Een kerk ook waar mooie muziek wordt gemaakt, waar mooi gezongen wordt, samen. Want zoals Henk altijd zegt: ‘Zolang we zingen, maken we geen ruzie... De vernieuwing wordt voor Henk geïllustreerd in het nieuwe liedboek. ‘Wat een prachtige liederen”. En ze worden ons nog voorgezongen ook. Mooi zo’n cantorij. “En als het eens wat lastig is, sleept onze goede organist Roel ons er altijd doorheen”. Ds. Barkey Wolf introduceerde hier ooit de Gezangen. Zo’n dominee logeerde dan in het weekend bij een van de mannenbroeders. Het was een echte aristocraat en op de daarbij passende toon vroeg hij op de zaterdagavond aan de broeder: “Zingen ze hier in Lexmond al gezangen?” “Nou, met mate dominee”. Daags erna zongen we in de morgendienst veel gezangen. “Vroeger had een organist het niet altijd gemakkelijk. In de tijd van Roel van Mazijk - grootvader van de huidige organist Roel - vatte een groep jongelui het plan op, zittend op de galerij van het Lakerveldse kerkje, om de organist eruit te zingen! Laat dat nou nog lukken ook. ‘t Was een drama... De organist stopte en ging niet verder, kortom hij ging in staking. Er is veel aan te pas gekomen om Roel weer te bewegen verder te gaan”.

‘t Was ds. Anje van der Kevie die Henk in de 70er jaren aansprak: “Henk, die jongelui maken er een rommeltje van met het zingen. Wil jij er niet wat van maken?” ‘Dominee deed vanaf de preekstoel een oproep en een week later stond ik voor een groep jongelui. En elke week zaten ze er op de voorste rijen in de kerk en er kwamen er steeds meer bij. Zo kwam het jeugdkoor tot stand, zong in stad en land en zelfs met de Jostiband. De

stap naar het jeugdkoor paste precies bij mijn muziekbeleving. Veel van de oudere jeugd heeft daar mooie herinneringen aan. Uit vrijwel ieder gezin zongen de kinderen mee. Pratend met Henk komen twee woorden steeds terug: Muziek en Vernieuwing. “Een kerk moet zich steeds vernieuwen. Zo heb ik geleefd. Een kerk waar MUZIEK in zit, in de breedste zin van het woord, daar voel ik mij thuis”.

Illustratie van Lucas den Besten

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Erik Hengeveld

Dit laat je niet los!

Opgegroeid in Vianen en daar als kind altijd al naar de kerk geweest (met mijn ouders) in de Hoeksteen. Toen ik met mijn vrouw in Lexmond kwam wonen – een jaar of 8 geleden – de overstap gemaakt naar Lux Mundi. Dus ik kan niet mee praten over 125 jaar Lux Mundi, slechts een héél klein gedeelte daarvan. Maar als ik nu kijk naar de gemeente, dan zie ik een gemeente met toekomst. De jongeren, de jeugd, daar ligt mijn passie. Destijds in Vianen begonnen met kerkenwerk als leiding van een kindernevendienst groep. Zo ook binnen gestroomd in het kerkenwerk in Lexmond. Van lieverlee ben ik doorgerold naar de jeugdclubs. Een enthousiaste groep mensen die de jeugd – meer of minder actief betrokken in Lux Mundi – toch weer iedere keer weet te trekken naar ons gebouw. Laagdrempelig voor jongelui en heerlijk ontspannen. Al een aantal jaren krijg ik kippenvel als tijdens het afsluitende clubkamp, alle 70 (!) kinderen weer geboeid luisteren tijdens de overdenking. Zeventig kinderen die allemaal op een of andere manier een band hebben met Lux Mundi.

Zoals gezegd: een gemeente met toekomst.

Dezelfde bevestiging is er als ik tijdens een ochtenddienst op een willekeurige zondagochtend voor de grap de stoet kinderen ga tellen die richting de kindernevendienst loopt. Tussen de 30 en 40 kinderen! Een getal om trots op te zijn. Maar perplex ben ik als ik mijn hoofd de andere kant opdraai en de deur dicht zie gaan van de ruimte waar de tienerdienst plaats vindt. Ik heb ze niet kunnen tellen, maar met een voorzichtige gok zou ik zeggen dat hier 15 jongeren binnen zaten! Fantastisch! Heel wat mensen breken hun hoofd erover hoe ze deze doelgroep bij de kerk betrokken krijgen en houden. En hier lukt het. Iets om trots op te zijn! Een gemeente met toekomst... die laat je toch niet los?

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Froukje de Jong

Ik ben opgegroeid in Surhuisterveen, een dorp van zo'n kleine 6000 inwoners, in de Friese Wouden. Surhuisterveen was en is kerkelijk sterk vertegenwoordigd. In mijn jeugd was er een doopsgezinde gemeente, een gereformeerd-vrijgemaakte kerk, hervormde kerk, maar het merendeel was "gewoon" gereformeerd. Tegenwoordig zijn daar een Baptistengemeente en de koninkrijkszaal van de Jehova's getuigen bij gekomen. Overigens waren verschillen tussen en gedachten over "hervormd zijn" of "gereformeerd zijn" wat ik in Lexmond aantrof, zo compleet nieuw voor me, dat ik daar eerst erg moeilijk aan kon wennen.

Aangezien bijna iedereen in mijn klas naar de gereformeerde kerk ging, kwamen we elkaar ook altijd tegen bij de club en de catechese. Toen ik een jaar of 16 was werd de huiscatechese ingevoerd. We bleven jarenlang bij hetzelfde echtpaar, Sara & Douwe Meijer, dat voelde als "een soort van" (we zitten wel in Lexmond hè) familie. Douwe zat in een rolstoel en nam ons mee naar bijvoorbeeld een gemeenteavond (wat doen ze hier, hoe zit dat met de geldstroom in de gemeente? Daar waren wij als 16-17 jarigen nog nooit mee bezig geweest.) Ook was hij getuige van de "knipperlicht"-verkeringen onderling. Mooie gesprekken, omdat hij zelf veel had gemist door zijn beperking. Een hele waardevolle tijd. Nu geef ik zelf al een aantal jaren catechese en komen er ook vaak mooie en verrassende gesprekken. Al zijn we niet alle bijeenkomsten helemaal "compleet", ons jaarlijks uitje slaat niemand over. Het is mooi om met jongeren iets te kunnen delen over geloof, zeker omdat ze niet kunnen terugvallen op dat vaste kader wat ik in mijn jeugd had. Ik hoop dan ook dat zij "Lux Mundi" mogen ervaren als een plek waar ze terecht kunnen bij elkaar.

Ik ga graag (samen als gezin) naar onze kerk. Voel me er helemaal thuis. Het is een warme gemeenschap, een groep mensen die voor elkaar klaar staat en meeleeft in blijde, maar ook in verdrietige tijden. Een kerk waar heel veel vrijwilligers zijn, en dat zie ik ook als een plicht. Er is altijd iets te doen, van schoonmaken tot kerstattenties bij ouderen rondbrengen, van activiteiten organiseren rondom clubs, kerkdiensten, ouderenmiddagen of een Roemenië-reis. Als kerkenraadslid of als GJV-er. **125 jaar Lux-Mundi...** ik hoop dat we dit nog jarenlang met elkaar mogen blijven delen.

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Wilco van Snippenberg

Een gemeenschap die door de tijd met je meegaat...

80's

...Wachtend in de kerkenraadsbank in de oude kerk aan De Laak, wachtend tot de kerkenraad binnenkomt. "Ga jij maar vast zitten, ik kom er zo aan." Woorden van mijn vader toen ik een jaar of zes was...

...In een jute zak gehesen, oefenen als herder voor het kerstspel aan de Hei- en Boeicopseweg bij Carla Aantjes...

...In de voorste bank, mijn broertje wordt gedoopt! Omringd door ouders, broers én alle grootouders; een warm bad....

90's

...Vegen en glaslatten schilderen op een bouwplaats die later Lux Mundi zal heten....

...Kerstmis 1995, Ciska Stark preekt over "Het is een nacht..." van Guus Meeuwis...

...Mei 1998, geloofsbelijdenis met het hardop uitgesproken "Geloven is geen etiket", één van de liederen van het Jeugdkoor...

00's

...Mei 2000, het eerste (en tegelijkertijd ook laatste?) studentenhuis van Lexmond is een feit! Samen met GJV'ers Ernst, Rianne en Marinda wordt de Gregoriuslaan mijn stek...

En dan...dan woon je achtereenvolgens in Gorinchem, Haaften en Leerdam en telkens maak je die trip naar Lexmond. Waar zit hem dat nu in?

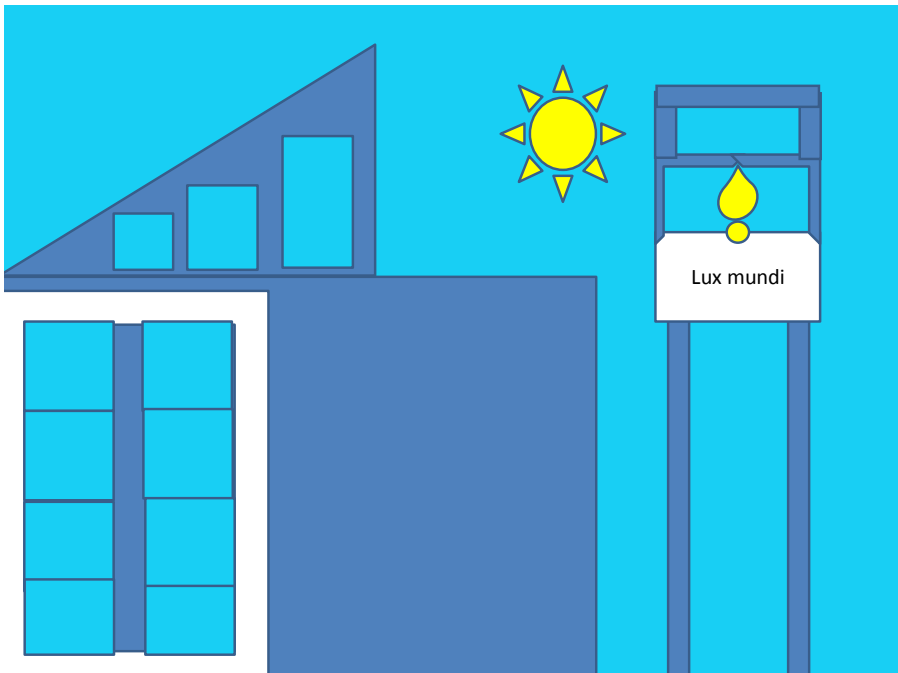
Voor mij geldt dat Lux Mundi voelt als thuiskomen, waarvandaan ik ook kom, wie ik ook ben. Als Lux Mundi telkens weer thuiskomen is, dan is Lux Mundi ook telkens op weg gaan en iets mee mogen nemen wat inspireert. Mijn geloofsleven speelt zich zeker niet alleen af binnen de muren en gemeenschap van Lux Mundi, maar het is wel een baken, soms dichtbij, soms veraf.

Door tal van vieringen, mensen, activiteiten, gesprekken en stiltes werd en wordt mijn geloofsleven gevoed, veranderd. Een bijzondere recente herinnering heb ik aan Ida Gerhardt's gedicht "Doodsbericht", beter bekend als "Zevenmaal", uitgevoerd door Jan Visser en Daphne Visser –

van Wassenberg in de “Oosterhuis meets Oosterhuis”-viering. Een lied dat zingt over gemis, maar wat mij betreft vooral zingt over de verbinding die je hebt met hen die jou vorm(d)en. In die relaties en gebeurtenissen ‘gebeurt wat’...

Als ‘God gebeurt’ worden mensen aan elkaar verbonden, in lachen en huilen, in spijten en liefhebben, in bidden en zingen. Op die manier worden wij als gemeenschap de tijd doorgedragen, als onderdeel van een prachtig heden én een Grote Toekomst.

Voor de toekomst wens ik ‘ons’ toe elkaar vast te houden, elkaar los te laten, wetende dat al wat gebeurt omvangen wordt door een Liefde en Troost die groter is dan waarvan wij mogen dromen.

Illustratie van Yonne Kool

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Tanja Kool

Als klein meisje kwam ik spelen op de crèche en toen ik groter was mocht ik eindelijk naar de kindernevendienst. Tijdens mijn tijd op de kindernevendienst heb ik meerdere doopgedichtjes, avondmaalsgedichtjes en nog veel meer teksten voorgelezen, voor in de kerk. Het kerstspel vond ik altijd erg leuk om te doen. Als engel begonnen, nog Russisch meisje geweest met de bontmuts van mijn oma en daarna als herder en een hoofdrol afscheid genomen van de kindernevendienst.

Daarna ging ik trouw naar de tienerdienst en catechese wat ik gezellig vond met andere leeftijdsgenoten in een huiselijke sfeer! Ik vond het leuk dat ik daarna zelf op mocht gaan passen bij de crèche, de kindernevendienst mocht gaan doen als hulpje en nu zelf kindernevendienst mag geven. Binnen de GJV ben ik ook al weer een tijd actief. Al snel het stokje van voorzitter overgenomen, van mijn zus. Elk jaar ga ik met veel plezier op weekenden en naar PROTO. Zoals meerdere GJV-leden wel weten vind ik PROTO erg leuk en kan ik nogal fanatiek zijn tijdens de tocht. Misschien wel tot ergernis van de rest, als ik voor de zoveelste keer zeg dat we door moeten lopen om het einde te halen, ondanks de zere voeten). Het meest bijzondere wat me is bijgebleven, is nu ruim een jaar geleden. De laatste zondag voordat ik voor 3 maanden naar Kenia zou gaan, kwam Klaas Bos na de dienst naar me toe lopen. En volgens mij wist hij geeneens dat ik weg zou gaan. Maar hij gaf me een handkus op m'n voorhoofd en zei: "je hebt Gods zegen". Ik vind dit nog steeds erg bijzonder!

*Illustratie van
Roosmarijn Kooij-
man*

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Greetje van Zessen – van den Haak

Als eerste wil ik mij voorstellen. Ik ben Greetje van Zessen- van den Haak, geboren in Leiden en opgegroeid in Noordwijk. Daar ging ik trouw iedere week vanaf mijn 16de naar de GJV. In 2005 ging ik mee op Proto, (Dit is een weekend met Sport en Spel voor Kerkelijke Jongeren Verenigingen uit Zuid-Holland). Hier heb ik Erik van Zessen ontmoet en zo ben ik dus in Lexmond terecht gekomen.

De eerste jaren van onze relatie woonden wij in Vianen, maar in 2011 zijn wij verhuisd naar Lexmond en gaan sindsdien naar Lux Mundi. Dit is nog maar 2 jaar, maar dit zijn wel hele fijne jaren geweest. Zo werd ik goed ontvangen en word ik overal bij betrokken. Volgens mij heb ik mijn draai in Lux Mundi wel gevonden en zet ik mij dan ook al in voor verschillende commissies. Ook mijn kinderen probeer ik het geloof mee te geven, door met ze te lezen uit de bijbel, te bidden en met ze naar de kerk te gaan. (Dit vindt Jelle leuk en "zingt" aan het einde van de dienst al mee met zijn eigen kinderliedboek.) Door Erik en zijn familie ben ik ook weer meer bezig gegaan met het geloof en de kerk. Dit was door bepaalde omstandigheden in het verleden wat minder geworden.

Hier ben ik hun erg dankbaar voor en ben dan ook erg blij dat ik welkom ben in deze gemeente en hoop dan ook nog vele jaren met veel plezier naar de kerk te gaan.

Heer, mijn God, U kent mij zoals ik ben
Met heel mijn leven bent U bekend
U kent mij beter, dan ik mijzelf ooit ken
U ziet mij, waarheen ik mij ook wend.

U volgt mij waar ik ga of sta
Niets ontsnapt aan Uw Goddelijk ogen
U leidt mij en gaat mijn wegen na
Heer, U blijft altijd met mij bewogen.

Onbegrijpelijk, dat U alles van mij weet
Mijn diepste gedachten en mijn daden
En dat U zo veel aandacht aan mij besteedt
En dat U mij met Uw zorg wilt overladen.

Dank U Heer, dat U mij zo goed doorziet
Dat ik mij altijd aan U mag toevertrouwen
In al mijn vreugde, maar ook in mijn verdriet
Dat ik heel mijn leven op U mag bouwen.

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Kees Spek

Kerkverlating

Sinds 1970 heeft de helft van mijn generatie de kerk verlaten. Waarom heb ik dat niet gedaan?

Was dat, omdat mijn moeder mij de verhalen vertelde over Jezus en zijn Liefde voor ons. Of de School met de Bijbel waar wij de schapen waren en de Openbaren de bokken. Of het kerstfeest van de Zondagsschool met een boek van v. d. Hulst en chocolademelk en een sinaasappel. Was het mijn veilige jeugd, waarin het zelfs met ome Bas, die nooit naar de kerk ging, wel goed zou komen? De knapenvereniging Samuël met je vrienden, alles paste in elkaar.

Dan naar de GJV, discussies, rebellie tegen het gezag. De kaarten met 'blote' dames voor de dominee. Ds. Van der Burgh, die ons catechisatie gaf, en daarna naar de dansles bij Sap in Meerkerk. Zat het in de discussies met van der Burg hierover? Of was het ds. Zelle, waar we op de brommer naar toe gingen, waar hij ook preekte. Hij brulde Voor of Tegen, Neutraal bestaat niet! Of op de toogdagen met Hemelvaart, weer dat knusse gevoel. Was het ds. Van der Kevie die mij vasthield met zijn leerhuis en zijn diepe doorvragen. Of toch ds. Ausma, die Elly en mij trouwde en zei: "Als de liefde opraakt, geeft Jezus het, net als Hij water in wijn veranderde."

Gebeurde het toch met Kees van den Berg, de stadse dominee, die veel zekerheden weghaalde en als exponent van de post-christelijke tijd een soberder, onveiliger Christendom preekte. "We hebben maar één opdracht! Zaaïen, de oogst is van God." Of was het Ciska Stark, die als boeëndochter, mij Gods nabijheid liet zien in de wind en de lucht boven de polder.

Toen ik vast dreigde te lopen met de ziekte van Elly, m'n eigen ongeluk, m'n eigen problemen, was daar Elles Oprel, die pas stopte toen alles geregeld was. Vanuit een onvoorwaardelijk er zijn voor God en Zijn mensen. Was het soms Truus van Eck, die, toen de zandgrond in Winterswijk wat erg schraal begon te worden, 'gewoon' pastoraat bracht, ondanks de afstand. Of was het Jan Visser waar ik gewoon terecht kon en die ook gerust naar Winterswijk afreisde om over geloof en zingeving te praten en te bidden.

Of zou het toch de Geest zijn die waait waarheen hij wil.

Of is het Jezus die zei, "waar twee of drie in mijn naam..."

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Bep Boom-van Mazijk

Alle 125 jaar van het bestaan van onze gemeente is het geslacht Van Mazijk verbonden als doop- en belijdende leden.

Bij de start van de gemeente was mijn overgrootvader Jan van Mazijk betrokken. Grootvader Roel van Mazijk bespeelde jarenlang het orgel voor de gemeente. Mijn vader, Jan van Mazijk, trapte dan op de kerkzolder voor lucht. Er was nog geen elektriciteit in die jaren zodat het orgel 'handmatig' van lucht moest worden voorzien.

Nog iedere zondag wordt het orgel bespeeld door een telg van het Van Mazijk-en geslacht; Roel de With. (Ja, hij is vernoemd naar opa)

Als smeden-geslacht verzorgden ze ook allerlei (onderhouds-)klussen in de kerk aan de Laak en hielden ze de grote (olie)kachel in de consistorie brandende. Een ander kleinkind van opa Roel, Bert Golverdingen, heeft zijn creatieve bijdrage geleverd aan het maken van de houten meubelen op het liturgisch centrum in de nieuwe kerk.

Velen uit het geslacht Van Mazijk (overgrootvader had 14 kinderen) zijn in onze gemeente gedoopt en ook velen hebben hier in Lexmond belijdenis gedaan. Hun huwelijken werden ingezegend in de kerk en ook bij het eind van hun aardse leven was de kerkelijke gemeente betrokken.

De familie is door al die jaren heen trouw geweest aan de gereformeerd synodale gemeente, inmiddels Protestante Kerk 'Lux Mundi', en hebben zich er zeer mee verbonden gevoeld. En nog... Nog mag ons geslacht verbonden zijn aan deze gemeente, die ook voor ons geslacht inmiddels een lange geschiedenis heeft. Kinderen en kleinkinderen zijn ook weer verbonden aan een open gemeente die elkaar de ruimte geeft om 'uniek' te zijn.

Wat een rijke zegen!

Geslachten gaan, geslachten zullen komen.

Wij, zowel het geslacht 'Van Mazijk' als de gemeente 'Lux Mundi', zijn in Uw ontferming opgenomen.

Organisten geslacht Van Mazijk—de With

Roel van Mazijk

**Dien en Peet de With-
van Mazijk**

Roel de With

De kerk zijn wij...

Een bijdrage van Peet de With

Ik weet nog dat ik vroeger met mijn moeder en broers naar de kerk in Lakerveld ging, gewoon de Gereformeerde Kerk. Mijn vader was al vroeg gestorven. Ik heb regelmatig voor in de kerk gezeten bij Opa Rietveld maar daar weet ik niets meer van. Roel van Mazijk speelde toen op het orgel en zo gebeurde dat de organist met mijn moeder trouwde en zo verhuisde ook het huisorgel van de familie Mazijk mee naar mijn moeder en vervolgens leerde ik orgel spelen.

Toen ik trouwde met Dien van Mazijk verhuisde ik naar de Nes, nu de Ds. Magendansstraat 9. Het orgel van Roel van Mazijk kwam al gauw naar ons toe. Roel van Mazijk gaf het over aan Engelbert Sprong, later ben ik samen met Adriaan Kon het spelen op het orgel, de begeleiding in de kerk, gaan doen.

Het spelen op het orgel heb ik me zelf aangeleerd. In de kerk was toen het orgel mechanisch en met een enkel klavier plus pedalen, het was volgens de oude stijl gebouwd.

Toen ik uiteindelijk les kreeg was ik al getrouwd. Ik kreeg ook les op pedaal spelen want dat hadden we thuis niet op het orgel. Het meeste heb ik geleerd van deze man, dhr Litz, in Utrecht, om de week. Daar ging ik dan naar toe. Later kwam de man ook naar Lexmond. Mijn zoon Roel, was toen 9, 10 jaar oud en lag wel eens in bed te huilen dat ie niet mee mocht naar Utrecht. Zo langzamerhand mocht Roel ook eens, bijvoorbeeld de laatste Psalm spelen. Hij heeft net als ik het zichzelf aangeleerd.

Ik was altijd bezeten van het orgel. Mijn moeder kon ook orgel spelen zij was heel muzikaal, zij speelde wat ze hoorde en als er een bruiloft was kwam zij spelen.

Ik was ongeveer 22, 23, 24 jaar oud, Adriaan Kon ging weg en toen stond ik er alleen voor. De beleving van de erediensten als je orgel speelt wordt rijker naarmate je ouder wordt. Het ging natuurlijk niet altijd van zelf, Er werd nogal eens gemopperd omdat vaak laat doorgegeven werd wat er zondag nog gespeeld moest worden. Soms gebeurde dat wel eens vlak voor de dienst.

Ik heb wel eens gezegd: verstaat ge ook het geen ge zingt. Versta je ook hetgeen je leest? Ik bedoel daarmee dat muziek veel met tekst heeft te maken, de muziek is vaak gemaakt op de tekst, denk bijvoorbeeld maar aan Bach.

Op een gegeven moment werd de kerk in Lakerveld opgeknapt, toen heb-

ben we ook kerk gehad in het Verenigingsgebouw. Ik heb veel geholpen en geverfd, dag in dag uit. We hebben later afscheid moeten nemen van het orgel daar. Er is wel een mooi orgel voor teruggekomen, uitgebreider, maar het oude orgel had ook mooie registers en klanken.

Ik ben nu oud, ik vind dat er op tijd een mooie kerk is gebouwd. Toen dachten sommigen dat het een soort bioscoop zou worden maar het is en blijft een mooie kerk. Ik heb me er altijd thuis gevoeld, geen behoefte gehad om naar een andere kerk te gaan.

Als je de kerk niet bezoekt sta je alleen, je vindt er je medebroeders en zusters waarmee je samen luistert en zingt. Een gemeenschap vormen dat heb ik altijd fijn gevonden en kunnen vinden in Lux Mundi. Opdracht is om in gemeenschap met elkaar de boodschap van de Heer uit te dragen, niet alleen, maar met elkaar daar zijn.

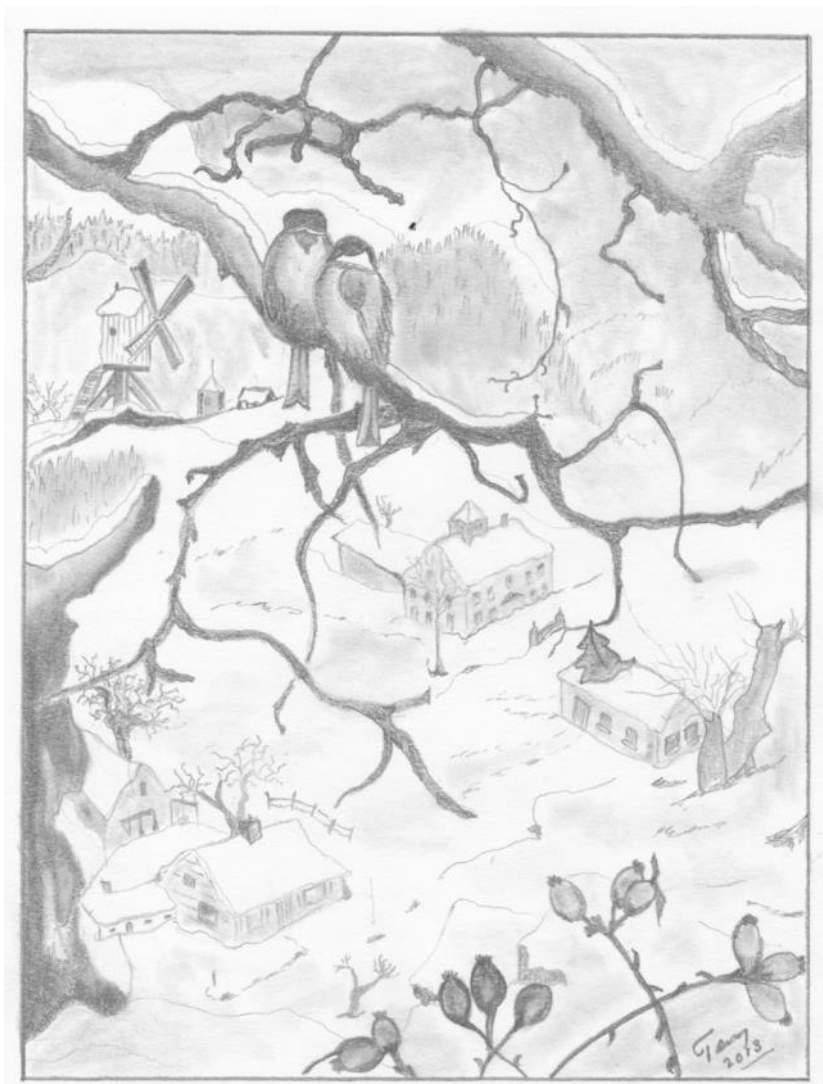
Er is heel veel vooruitgang in vergelijking met vroeger, mensen worden nu opgevangen. Vroeger ging je naar de kerk omdat het zo hoorde tegenwoordig vind je er ook wat, de saamhorigheid. Vroeger ging je uit traditie nu ga je omdat je bij deze gemeenschap wil horen en dat wil uitdragen.

Je bent lid van de familie!

Aldus opgemaakt december 2013

Interieur van de kerk in Lakerveld

Illustratie van Teuny de With—de Jong

Liefde is de bron

Liefde is de bron,
waaruit het licht het lijden overwon.
In verwarring, angst en dood, is God jouw reisgenoot,
Zijn liefde is de bron.

Liefde is de bron,
een stroom van licht, een gouden ochtendzon.
Ontvang de adem van Zijn mond,
Hij is uw diepste grond,
Zijn liefde is de bron.

Liefde is de bron,
Hij laat nooit gaan wat ooit Zijn hand begon.
In Hem zijn wij bevrijd, Hij leeft in eeuwigheid,
Zijn liefde is de bron.

Liefde is de bron,
waaruit de Zoon het lijden overwon.
En in verwarring, angst en dood is Hij uw reisgenoot,
Zijn liefde is de bron.

Liefde is de bron,
Hij laat nooit gaan wat ooit Zijn hand begon.
In Hem zijn wij bevrijd, Hij leeft in eeuwigheid,
Zijn liefde is de bron.

Liefde is de bron,
Hij laat nooit gaan wat ooit Zijn hand begon.
In Hem zijn wij bevrijd, Hij leeft in eeuwigheid,
Zijn liefde is de bron.

In Hem zijn wij bevrijd, Hij leeft in eeuwigheid,
Zijn liefde is de bron,
is de bron.

De kerk zijn wij....

Lux Mundi: Palmpasen

Redactie Profiel:

Maaïke Brouwer-de With
Nico Buyserd,
Jeanette Buyserd
Claudia van Dijk – Sterk
Hans Godthelp
Toos Kool.

Gelegenheidsredactie Jubileum Profiel:

Greetje Bos
Hans Godthelp
Toos Kool
Marry van Zessen.

Deze jubileum uitgave van Profiel is in kleur ook te lezen en te zien op:
www.Lux-Mundi.nl onder de rubriek Historie

Illustratie blz 1: Frits Cieraad
Druk: H. Lever-van Dieren
Januari 2014

